[illegible] రంగారావు

బాడీగార్డ్?

'సికిందర్'

స్వామి ది గ్రేట్ విలాసంగా సిగరెట్ తాగుతూ బెంజికారు డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు. విశాలమైన బషీర్ బాగ్ రోడ్డుమీద మెత్తగా జారిపోతోంది కారు. అతని నల్లటి చురుకైన కళ్ళు ట్రాఫిక్‌ని జాగ్రత్తగా కనిపెడుతున్నాయి...

స్వామి వయసు 24. చిన్నకళ్ళు, పెద్దముక్కు, దృఢమైన నల్లటిశరీరం-పొట్టిగా వుండి చూసేవాళ్ళకు నీగ్రోలా కన్పిస్తాడు.

రెండేళ్ళనుంచీ అతను శ్రీమతి గిరిజా రామకృష్ణ దగ్గర పనిచేస్తున్నాడు డ్రైవర్‌గా.

శ్రీమతి గిరిజా రామకృష్ణ ధనవంతురాలు. ఆమె ఆస్తి సుమారు తొంభైలక్షలుంటుందని అంచనా. ఇప్పుడామె వయసు 61. అయిదేళ్ళ క్రితం ఆమె భర్త మరణించాడు.

ఆమెకిప్పుడు బంధువులంటూ ఎవరూ లేరు, లేక లేక కలిగిన ఏకైక సంతానం సరోజ తప్ప.

సరోజ వయసు 22. ఇంకా అవివాహిత. మగజాతి మీద ఆమెకు విపరీతమైన ద్వేషంవుంది. ఆ ద్వేషానికి కారణం ఫలానా అని చెప్పదు. మగవాళ్ళంతా స్వార్థపరులనీ, మోసబుద్ధిగలవారనీ, స్త్రీని నీచాతి నీచంగా చూసే దుష్టజీవులనీ ఆరోపిస్తూంటుంది. తన మనసుమీద గాని, దేహం మీద గానీ, ఏ మగాడికీ అధికారం ఇవ్వనని శపథం చేసింది.

మరొక ముఖ్యవిషయమేమిటంటే, ఆమె స్త్రీ విమోచన సంఘానికి అధ్యక్షురాలు. ఆ సంఘాన్ని ఆమే స్థాపించింది. ఆడవాళ్ళపట్ల జరిగే అత్యాచారాలను వ్యతిరేకిస్తూ ప్రదర్శనలివ్వడంలో ఆమె ఆరితేరిన దిట్ట.

వంచించబడ్డ స్త్రీలంతా ఆమె పంచన చేరుతారు. వాళ్ళంతా ఆమెదగ్గర ధనసహాయమేకాదు, ముక్కలైపోయిన తమ జీవితాల్లో కరువైన ప్రేమాభిమానాల్ని కూడా పొందుతారు.

ప్రతివారం సరోజ 'బేడ్'లో వ్రాస్తోన్న వ్యాసాలు మహిళాలోకాన్ని విపరీతంగా ఆకర్షిస్తున్నాయి.

అయితే సరోజ ప్రవర్తన, ఆమె మన స్తత్వం ఆమె తల్లి గిరిజని ఎంతో ఆందోళనకి గురిచేస్తున్నాయి. సరోజ పెళ్ళి చేసుకోడమన్నది కలలో కూడా వూహించకూడని విషయం. గిరిజ తర్వాత ఆ స్తికి ఏకైక వారసురాలు సరోజ. అంతేగాక, ఆమె పెళ్ళిచేసుకోకపోతే ఆ వంశం అంతటితో అంతమైపోతుంది.

కూతురి మన స్తత్వాన్ని మార్చాలనీ, ఆమె పెళ్ళి చేయాలనీ ఎంతగానో ప్రయత్నిస్తూ అడుగడుగునా విఫలమవుతోంది గిరిజ.

ఆ స్త్రీవ్యవహారాలన్నీ చూసేందుకు మేనేజర్ ఎ.బి.రావ్ వున్నాడు–పూర్తి పేరు ఎ. బ్రహ్మానందరావు. నమ్మకంగల వ్యక్తి. ఇరవైఏళ్లుగా ఉద్యోగంలో వుంటున్నాడు. బ్రహ్మచారి. దుర్వ్యసనాలు లేవు. పొగతాగడం తప్ప.

గిరిజ భర్త రామకృష్ణ చనిపోతూ వదిలిన ఆస్తివిలువ 80 లక్షలయితే, ఈ అయిదేళ్ళలో అది తొంభైలక్షలవడానికి కారకుడు ఎ.బి.రావ్. అందుకే అతనంటే గిరిజకు అంత అభిమానం. ఆ అభిమానం ఎలాటిదంటే తన వ్యక్తిగత విషయాలు కూడా అతనితో చర్చించకుండా వుండలేదు.

ఇప్పుడు గిరిజకు సిటీలో ఒక సినిమా థియేటర్, ఒక హోటల్, ఒక ఫైనాన్సింగ్ కంపెనీ మొదలైనవి వున్నాయి. ఇంకా యితర చిన్న వ్యాపారాలు కొన్ని వున్నాయి.

ఇంట్లో ఆమె దినచర్యల్లో సహాయపడేందుకు ఆయాగా అనిత వుంది. ఆమెవయసు ఇరవై. అనాథ. ఉదయం కాలకృత్యాలనుంచి, రాత్రి నిద్రపోయేవరకు ప్రతిపని లోనూ ఆమె గిరిజకు సహాయపడుతుంది...

స్వామీ ది గ్రేట్ కారు హోటల్ కంపాలా చేరుకుంది. అతను కారుదిగి జేబులోంచి ఖరీదైన సిల్కు రుమాలు తీసి చెమట తుడుచుకున్నాడు. గిరిజలాంటి ధనికురాలి దగ్గర పనిచెయ్యడం ఏ జన్మలోనో చేసుకున్న పుణ్యమని అతని అభిప్రాయం.

ఇప్పుడతను పదిహేనువందల జీతంలో వంటరిగా విలాసజీవితం వెలగబెడుతున్నాడు.

చకచక హోటల్లోకి నడిచి కౌంటర్ దగ్గర ఆగాడు. క్లర్కు అతన్ని విష్ చేసి పలకరింపుగా నవ్వాడు.

“డిటెక్టివ్ కామేష్ ప్లీజ్!” స్వామి అన్నాడు సీరియస్‌గా.

"యస్," అని క్లర్క్ కీబోర్డు వేపు తిరిగి, "రూం వన్-వన్-ఫోర్" అన్నాడు.

స్వామి థాంక్స్ చెప్పి వెనుదిరిగాడు.

కొన్ని నిమిషాలయ్యాక అతను కామేష్ గదిముందు వున్నాడు.

కాలింగ్ బజర్ శబ్దం విని డిటెక్టివ్ కామేష్ లేరు కున్నాడు. చదువుతోన్న మహోజ్వల సాంఘిక నవల మూసి టీపాయ్ మీద పెట్టాడు. ఆ తర్వాత టైం చూసు కున్నాడు. 11:15.

"యస్, కమింగ్!" అనరిచి లేచి వెళ్ళి తలుపు తీశాడు. ఎదురుగావున్న మనిషిని చూసి ముఖం చిట్లించి, "కమిన్ ప్లీజ్!" అన్నాడు.

స్వామి లోనికడుగు వేసి కామేష్‌ని చూశాడు.

అతనికి ఆశ్చర్యం కలిగింది.

కామేష్‌కి 26 ఏళ్ళుంటాయి. తెల్లటిరంగు. నల్లటి కెంట్రుకలు.

మూవీస్టార్ రిషీకపూర్‌లా వున్నాడు. ముఖంలో డిటెక్టివ్‌కి కావలసిన లక్షణాలు లేవు.

ఈ మనిషి బాస్‌కి ఏం పనికి వస్తాడు! స్వామి అను కున్నాడు.

కామేష్‌లో డిటెక్టివ్‌కి కావలసిన లక్షణాలు వున్నాయో లేవో చెప్పటం కష్టం కానీ, అతను మాత్రం మద్రాసులో కొమ్ములు తిరిగిన డిటెక్టివ్‌ల ధాటికి తట్టుకో లేక హైద్రాబాదు కొచ్చిపడ్డాడు.

లైసెన్సు తీసుకుని కేవలం సంవత్సరం గడిచింది. అతనికి డబ్బుదాహం విపరీతం. డిటెక్టివ్ వృత్తి చేపడితే సులభంగా డబ్బు సంపాదించే మార్గాలు చాలావున్నా

యని తోచింది. కానీ ఈ సంవత్సర కాలంలో ఏమీ సంపాదించలేదు_కనీసం డిటెక్టివ్‌కి అత్యంత అవసరమైన కారు కూడా!

మద్రాసులో పేరుబడ్డ డిటెక్టివ్‌లు అతన్ని బ్రతకనివ్వ లేదు.

అందువల్ల హైద్రాబాదుమీద కన్ను పడింది. ఇక్కడైతే డిటెక్టివ్‌లు మచ్చుకి కూడా కానరారు. విపరీతంగా డబ్బు చేసుకోవచ్చు! కారు... బంగళా... బ్రహ్మాండమైన ఆఫీసు... వినయంగల అసిస్టెంట్స్... సంఘంలో పలుకుబడి, హోదా... ఆ తర్వాత ఒక ధనవంతుడి కూతురు... ఇలా రాత్రీ పగలూ కలలుకంటూ అతను నెలరోజుల నుంచి సిటీలో కాలక్షేపం చేస్తున్నాడు—ఒక్క కేసూ రాలేదు!

పత్రికలలో ప్రకటనలిచ్చాడు, పోలీసు అధికారుల్ని పరిచయం చేసుకున్నాడు, ధనవంతుల దర్శనం చేసుకున్నాడు... ఇంకా చేయవలసిన ప్రయత్నాలన్నీ చేసి, చివరికి విసిగిపోయి ఒక నిర్ణయానికి వచ్చాడు: ఈ సిటీలో ప్రజలు వట్టి అమాయకుల్లావున్నారు. ఏదేనా అపాయంలో చిక్కుకుంటే వీళ్ళకి కాకీదుస్తులు తప్ప మరేమీ కన్పించవు! డిటెక్టివ్ అనబడే మానవుడు కష్టాల్లోవున్న వారిని ప్రత్యేక శ్రద్ధతో, ప్రతిభతో ఆదుకుంటాడని వీళ్ళకి తెలియదు!

ఇక్కడ లాభంలేదు! మకాం మరోచోట మార్చాలి! ఎక్కడ? బొంబాయి! అవును. అక్కడ రోజురోజుకీ నేరాలు పెరిగిపోతున్నాయని వినికిడి.

ఈ ఆలోచనరాగానే కామేష్‌లో నూతనోత్సాహం వచ్చింది.

మరో రెండురోజుల్లో అతను బొంబాయి వెళ్ళిపోవాలని నిశ్చయించుకున్నాడు. అక్కడకూడా అదృష్టం వరించకపోతే సముద్రంలో దూకెయ్యాలని కూడ నిశ్చయించుకున్నాడు.

అయితే ఇప్పుడు అనుకోని విధంగా లోనికి ప్రవేశించిన వ్యక్తిని చూసి అతనికి ఆశ్చర్యం వేసింది.

ఇంతవరకూ ఈ గదిలో బట్లర్ తప్ప మరో మానవుడు ప్రవేశించలేదు.

తేరుకుని "యస్ ప్లీజ్, మీరెవరూ?" అనడిగాడు, వినయం నటిస్తూ.

"నాపేరు స్వామిద్రగేట్! మీరు నాతో రావాలి."

రామేష్ ముఖం చిట్లించాడు. స్వామి మాటలు అర్థం కాలేదు.

"ఎక్కడికి?"

"నేను తీసుకెళ్ళేచోటుకి. మిమ్మల్ని తీసుకురమ్మని మాడమ్ చెప్పారు"

"మీ మాడమ్ ఎవరు?"

"మిసెస్ గిరిజారామకృష్ణ. ఆమె మీకు తెలియదు"

వెంటనే రామేష్ జాగ్రత్త పడ్డాడు, "నాతో ఏం పని మిస్టర్ ద్రగేట్?"

"ఇప్పుడేమీ చెప్పలేను. నాతో వస్తే తెలుస్తుంది. మాడమ్ మీతో చాలా ముఖ్యమయిన విషయం మాట్లాడాలిట. నిజంగా మీకు డబ్బు సంపాదించాలని వుంటే—"

"ఆల్ రైట్! ఆల్ రైట్! పదండి" చటుక్కున అన్నాడు రామేష్.

బయటికివచ్చి కారెక్కాక ఇది కలా, నిజమా అని ఆశ్చర్యపోయాడు.

డామిట్! ఇన్ని రోజులకి అదృష్టం వెతుక్కుంటూ వచ్చింది. జార విడుచుకోకూడదు. కేసు యెలాటిదై వుంటుంది? ఈ క్లయింట్ దగ్గర డబ్బుచాలా వున్నట్టు వుంది. ఫీజు ఎంత అడిగితే బావుంటుంది?

2

కారు బంజారా హిల్స్‌లో శ్రీమతి గిరిజారామకృష్ణ బంగళా చేరుకున్నాక ఇద్దరూ దిగారు.

బంగళా ఆవరణలోని వాతావరణం చూసి ముచ్చట పడ్డాడు రామేష్.

ఇద్దరూ వరండాలో కొచ్చారు. అనిత ఎదురయింది. ఆమె అందానికి ఒకక్షణం బిత్తరపోయి, తేరుకొని, రెండుచేతులూ జోడించి నమస్కరించాడు రామేష్. అతను ముందుకి సాగిపోయాక అనిత ఫక్కున నవ్వుకుంది.

స్వామి, రామేష్‌ని హాలుకు కుడివేపునవున్న గదిలోకి తీసుకెళ్ళి వదిలిపెట్టి వెళ్ళిపోయాడు.

గదిలో సోఫాలో గిరిజ, మేనేజర్ ఎ. బి. రావ్ కూచొనివున్నారు. గిరిజ రామేష్‌ని పరీక్షగా చూసి, తృప్తిగా తలాడించి, కళ్ళతో రావ్‌కి సైగ చేసింది.

రామేష్ తేరుకొని, "గుడ్మార్నింగ్ మాడమ్—గుడ్ మార్నింగ్ సర్!" అన్నాడు.

రావ్ నిట్టూర్చి, "మిస్టర్ రామేష్, అలా కూచో. నీతో చాలా విషయాలు మాట్లాడాలి. కేసు అప్పగించగించడానికి కాదు—మాదగ్గర నువ్వొక కాంట్రాక్టు స్వీకరించాలి" అన్నాడు.

రామేష్ తికమకపడుతూ కూచున్నాడు. 'కాంట్రాక్టు' అనే పదం ఉపయోగించడంలో రావ్ ఉద్దేశ్యమేమిటో అతనికి అంతుబట్టలేదు.

"సర్. ఏం కాంట్రాక్టు?"

"ఏ కాంట్రాక్టయినా నువ్వు అంగీకరిస్తావని నాకు తెలుసు కామేష్. నువ్వెప్పుడేమీ చేయడంలేదు—హోటల్ గదిలో కాలక్షేపం తప్ప. మిస్టర్ కామేష్, సోమరిపోతులంటే నా కసహ్యం!"

కామేష్ ముఖం ఎర్రబడింది.

"ఎక్స్క్యూజ్ మీ! నేను సోమరిపోతును కాదు! నా తెలివి తేటల్ని వినియోగించుకోలేని మీరంతా దద్దమ్మలు" అన్నాడతను సీరియస్‌గా.

రావ్ అవాక్కయిపోయాడు. ఈసారి అతని ముఖం ఎర్రబడింది.

గిరిజ కామేష్‌ని మెచ్చుకోలుగా చూసి రావ్‌తో అంది "బ్రదర్! నువ్వు ఒళ్ళుదగ్గర పెట్టుకుని మాట్లాడు. ఇతనెంతో చలాకీగా కన్పిస్తున్నాడు. సోమరిపోతు అంటావేమిటి?"

"ఓకే! చూడు కామేష్, నువ్వు నాకు నచ్చావు. ఆ మాత్రం పౌరుషమున్న మనిషి చాలు" రావ్ అన్నాడు. "నేను నీగురించి దర్యాప్తు చేశాను. నిజాయితీ పరుడివి. నమ్మకంగా వుంటావు. అయితే ఒక విషయం మాత్రం నమ్మకంగా చెప్పగలను. నువ్వు ఏ ఆశయంతో నయితే ఈ వూరికి వచ్చావో, ఆ ఆశయం నెరవేరదు. ఇక్కడి ప్రజలకి డిటెక్టివ్‌ల అవసరం ఇప్పట్లో లేదు! అర్థమైందా!"

"అర్థమయింది" కామేష్ విసుగ్గా అన్నాడు, "ఐతే మీరు చెప్పేదేమిటి? ఈ సిటీ వదలి వెళ్ళిపోవాలా?"

గిరిజ మరింత మెచ్చుకోలుగా చూసింది.

రావ్ ఒకక్షణం విస్తుపోయి అన్నాడు, "ఆ అవసరం నీకు రాదు. ఈ సిటీకాదు—ఈ బంగళా వదలివెళ్ళే అవసరం నీకు రాదు!"

రామేష్ అసహనంగా చూశాడు. "చూడండి సర్, మీరు చెప్పేదేమిటో సూటిగా చెప్పండి. భూమి గుండ్రంగావుందని మాకు తెలుసు—అనవసరంగా డొంక అన్నీ తిప్పకండి!"

రావ్, గిరిజని చూశాడు. ఆమె తలూపింది.

వెంటనే రావ్ అన్నాడు, "రామేష్, బాడీగార్డ్‌గా వుండటం నీ కిష్టమేనా?"

రామేష్ సూటిగా చూశాడు. కళ్ళు చిట్లించాడు. ఆ తర్వాత అన్నాడు:

"ఎవరికి? బాడీగార్డ్ అవసరం ఎవరికి?"

గిరిజ నిట్టూర్చి తల వంచుకుంది.

"సరోజకి, సరోజ ఈమెగారి కూతురు," రావ్ అన్నాడు.

"మీరెవరు?"

"మేనేజర్ని—ఈమె బిజినెస్ అంతా నేనే చూస్తాను. మై నేమ్ ఈజ్ ఎ. బి. రావ్. నో మిస్టేక్—ఐయామ్ బి. ఎ."

రామేష్ కాస్సేపు గిరిజనీ, రావ్‌నీ చూస్తూ ఆలోచిస్తూండిపోయాడు.

"మిస్టర్ రామేష్," రావ్ మళ్ళీ అన్నాడు, "పాతికేళ్ళ వయసులో నువ్వు కొమ్ములు తిరిగిన డిటెక్టివ్‌వి కాలేవు. ఈ ఉద్యోగంలో నువ్వు చేరితే రెండువేల రూపాయల జీతం వుంటుంది. తిండి వుచితం. నివాసం అవుట్‌హౌజ్‌లో. ఇక నువ్వు చెయ్యవలసిందల్లా సరోజ ఎక్కడికి వెళితే అక్కడికి వెంటవుండాలి. ఆమెని జాగ్రత్తగా కనిపెట్టుకుండాలి—దుర్మార్గుల బారినుంచి."

రామేష్ మళ్ళీ ఆలోచించాడు.

12

బాడీగార్డ్!

అదీ ఒక ఆడమనిషికి! మైగాడ్, అదృష్టమంటే యిదేనా?

అయితే జారవిడుచుకోవద్దు! మరి బొంబాయి విషయమేమిటి? తను కన్న కలలు గురించి ఏమిటి? ఇరవై నాలుగు గంటలూ తన ఆలోచనలన్నీ డబ్బుగురించే గదా! ఆ డబ్బు బాడీగార్డ్‌గా సంపాదించగలడా? కాదు. వీలు కాదు! తను ఆరితేరిన డిటెక్టివ్ కావాలి! ఇండియాలో పేరుప్రఖ్యాతులు సంపాదించాలి! బంగళా...కారు...అసిస్టెంట్స్...ఇంకా, ఇంకా...ఎన్నో సంపాదించవలసివుంది! ఇక్కడ బాడీగార్డ్‌గా కాలక్షేపం చేస్తూ కాదు.

మరుక్షణం రామేష్ చెవుల్లో రావ్ మాటలు మార్మోగాయి.

రెండువేలరూపాయల జీతం — తిండి వుచితం — అవుట్‌హౌస్‌లో నివాసం — చేయవలసింది ల్లా ఒక అమ్మాయివెంట తిరగడం!

రామేష్ గుండెలు వేగంగా కొట్టుకున్నాయి.

శాశ్వతంగా కాకపోయినా తాత్కాలికంగా ఈ సౌఖ్యాన్ని అనుభవిస్తే? నష్టమేమిటి? అవును. పాతికేళ్ళ వయసులో తను కొమ్ములు తిరిగిన డిటెక్టివ్ కాలేదు!

ప్రస్తుతానికి 'బొంబాయి ఆలోచన' వాయిదా వేయాలి.

ఇక్కడ అదృష్టదేవత బిగియారా కౌగలించుకుంది. కసిరికొట్టేందుకు మనసు అంగీకరించడంలేదు!

"ఓ. కే. సర్. ఈ వుద్యోగం నాకు నచ్చింది" అన్నాడు చివరికి.

"వెరీగుడ్! అయితే పద, సరోజను చూపిస్తాను—"

రావ్ మాటలకు అడ్డుతగిలింది గిరిజ:

"రామేష్, ఈ మూడు రోజుల నుంచి అది ఇల్లు కదల లేదు. ఇప్పుడు దాన్ని నీ చేతిలో పెడుతున్నాను. దాన్ని రక్షించే బాధ్యత నీది. అది పట్టి మూర్ఖురాలు! దానికి మగవాళ్ళంటే అసహ్యం. దాన్ని భవిష్యత్తు ఇప్పుడు చాలా ప్రమాదకరంగా వుందనిపిస్తోంది—"

గిరిజ మాటలకి రావ్ అడ్డుతగిలాడు:

"మాడమ్! మీరేమీ దిగులుపడకండి. నేనున్నంత కాలం మీ కుటుంబానికలాంటి ప్రమాదమూ వాటిల్లదు! నిశ్చింతగా వుండండి."

అనిత గదిలో ప్రవేశించింది.

రావ్ లేచి రామేష్‌కి సైగ చేశాడు. ఇద్దరూ బయటికి నడిచారు.

ఇద్దరూ హాల్లో సోఫాల్లో కూచున్నాక రావ్ అన్నాడు, "నీకంతా అయోమయంగా వుందికదూ? క్రమంగా బోధపడుతుంది. ఈ న్యూసెన్స్ అంతా సరోజ వల్లనే ఏర్పడింది! సాంప్రదాయాన్ని, కట్టుబాట్లనీ తెంచుకున్న ఆడదాని భవిష్యత్తు ఏమిటి?"

రామేష్ మెదడు పనిచేయడం మానేసింది.

ఈ ఉద్యోగ విషయంలో కుటుంబ వ్యవహారాల ప్రసక్తి ఎందుకో అతనికి అర్థంగావడంలేదు.

రావ్ సిగరెట్ వెలిగించి మళ్ళీ అన్నాడు:

"సరోజ చిత్రమైన మనిషి. ఆమెకా మనస్తత్వం అలవడటానికి బాల్యంలో ఏదో సంఘటన కారణం కావచ్చు-అది ఆమెకే తెలియును. అయితే తలిదండ్రుల పెంపకం మాత్రం కారణంకాదు. ఆమె లేకలేక కలిగిన బిడ్డ-చాలా గారాబంగా పెంచారు.

“రామేష్, సరోజ మొగవాళ్ళని అసహ్యించుకుంటుంది. ప్రతి మొగవాడు మోసబుద్ధి గలవాడని, స్త్రీని బానిసగా చూసే స్వార్థపరుడనీ ఆమె అభిప్రాయం. ఆ అభిప్రాయాల్ని ప్రచారం చేస్తోంది కూడాను.

“ఈ ప్రచారం ఎంతోమంది స్త్రీలని ఆకర్షించింది. వంచించబడ్డ స్త్రీలంతా సరోజని ఆరాధిస్తారు. ఈ స్త్రీలంతా కలిసి ఒక సంఘంగా ఏర్పడ్డారు-స్త్రీ విమోచన సంఘం. దానికి ప్రెసిడెంట్ సరోజ.

“అయితే సరోజ అలా మగవాళ్ళని బాహాటంగా విమర్శించడం, బహిరంగ ప్రదర్శనలివ్వడం కొందరికి కన్నెర్ర జేసింది. సరోజ పొగరు అణచాలని నిశ్చయించుకున్నారు. సరోజ జీవితంలో పెళ్ళిచేసుకోననీ, తన దేహంమీదగానీ, మనసుమీదగానీ ఏ పురుషుడికీ అధికారం ఇవ్వనని ఎన్నోసార్లు ప్రతిజ్ఞ చేసింది.

“ఈ ప్రతిజ్ఞ ఆమె శత్రువులకి ఛాలెంజిగా పరిణమించింది. ఈ విధంగా సరోజ బయట శత్రువుల్ని సంపాదించుకుంది. ఇంట్లో సరేసరి! తల్లికీ ఆమెకూ సఖ్యత కుదరదు! కూతురి పెళ్ళి చేయాలనీ, మనవళ్ళతో కాలక్షేపం చేయాలనీ మాడమ్ తపించిపోతోంది. రోజురోజుకీ ఆమె మానసిక స్థితి దిగజారిపోతోంది. రామేష్, సరోజ ఆత్మహత్య చేసుకుంటానని కూడా బెదిరిస్తోంది...

“నేను ఎన్నో సార్లు ఆమెకి మంచిచెడ్డలు వివరించి చెప్పాను. నేను పెళ్ళి చేసుకోలేదు. బ్రహ్మచారిగా నేను ఎన్ని కష్టాలు ఎదుర్కొంటున్నానో నాకు తెలుసు. మగవాడిని నేను యిన్ని సమస్యలు ఎదుర్కొంటూంటే, ఆడదిగా సరోజ పెళ్ళిచేసుకోకుండా ఈ లోకంలో ఎలా ఇముడగలుగుతుంది? సమాజంలో పెళ్ళికాని స్త్రీ విలువేమిటి?”

రామేష్ తల బరువెక్కింది. "ఎక్స్‌క్యూజ్ మీ సర్! నాకేమీ అర్థంగావడంలేదు. ఈ విషయాలన్నీ నాకెందుకు చెప్తున్నారు?"

"ఎందుకంటే- నేటినుంచి నువ్వు పరాయివాడివి కావు గనుక!" రావ్ అన్నాడు వెంటనే, "రామేష్ నీ సహాయం నాకు చాలా అవసరం. సరోజని నేను స్వంత కూతురికంటె ఎక్కువగా చూసుకుంటాను. ఆమెకేదేనా సంభవిస్తే మాడమ్ సంగతి దేవుడెరుగు__నేను పిచ్చి వాడ్నయిపోతాను. జీవితాంతం కుమిలిపోతాను. ఆ అమ్మాయి పుట్టినప్పటినుంచి నా కళ్ళముందు తిరుగుతోంది. నేను కళ్ళుమూసేవరకూ తిరగాలి!"

ఆవేశంగా వున్న రావ్ మాటలు రామేష్‌కి కంగారు పుట్టించాయి.

"రామేష్, ఆమె అభిప్రాయాలే ఆమె శత్రువులౌతా యని మూడురోజుల క్రితం వరకు నేను వూహించలేదు!" రావ్ మళ్ళీ అన్నాడు.

"మూడురోజుల క్రితం ఏం జరిగింది?" రామేష్ అడి గాడు వెంటనే.

రావ్ ముఖం కందిపోయింది.

"ఆమెమీద దౌర్జన్యం జరిగింది" అన్నాడతను తగ్గు స్వరంతో.

"ఆమె అభిప్రాయాలు, ఆమె నిర్ణయాలు, ఆమె విమ ర్శలు కొందరు యువకుల్ని రెచ్చగొట్టాయి. ఏ విధంగా నైనా ఆమెకి గుణపాఠం నేర్పాలనీ, బుద్ధిచెప్పాలనీ నిశ్చయించుకున్నారు."

"అయితే వాళ్ళేంచేశారు?"

"మూడురోజుల క్రితం సాయంత్రం చీకటిపడ్డాక ఆమె కారుమీద వాళ్ళు దాడిచేశారు. ఆమెని అపహ

రించాలని వాళ్ళ వుద్దేశ్యం. కానీ స్వామి సమయస్ఫూర్తి వలన ఆ ప్రమాదం తప్పిపోయింది.

"ఎలా?"

"రాత్రి ఎనిమిదిగంటలకి ఆమె కార్లో ఇంటికి తిరిగి వస్తోంది. స్వామి డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు. ఇది బంజారా హిల్స్ ప్రాంతం. పగలే నిర్మానుష్యంగా వుంటుంది. రాత్రి వూహించుకోవచ్చు. కారు బంజారా హిల్స్ చేరు కుంటుందనగా దారిలో ఆ యువకులు అటకాయించారు. వాళ్ళకీ కారువుంది.

"వాళ్ళంతా సరోజ కారు చుట్టుముట్టి చాలా నీచ మయిన భాషలో కామెంట్సు చేశారట! ఆ నలుగురూ సరోజని కారుదిగి తమ కారు ఎక్కమన్నారట. అసలే ఆమెది రెచ్చగొట్టే అందం. అందులో ఆమె విమర్శలు ఇంకా రెచ్చగొడుతున్నాయి—ఆ రాత్రి ఆమెమీద కసి నంతా తీర్చుకోవాలని, మళ్ళీ తలెత్తుకోకుండా నవ్వుల పాలు చేయాలనీ చెప్పారట.

"సరోజ కారు దిగలేదు. వాళ్ళలో ఒకడు పిస్టల్ తీసి బెదిరించాడు. స్వామీ ఏమీ చేయలేక పోయాడు. వాడికి చాలా ధైర్యంవుంది. కానీ శత్రువులదగ్గర పిస్తోలు వుంది. సరోజ కంగారు పడింది. ఆ దుండగుల కోరిక తీరిస్తే ఎలాంటి అవమానం పాలవుతుందో ఆమెకి తెల్సు.

"కారు దిగకపోతే ఆమెని బలవంతంగా బయటకు లాగారు. ఆమె అరిచింది. వినేవారులేరు, శత్రువులు తప్ప. స్వామి కదలకుండా కారు కిటికీలోంచి పిస్తోలు గురిపెట్టి నిల్చున్నాడొకడు. స్వామికి భయం రెట్టింపు అయింది.

"మిగిలిన దుర్మార్గులు సరోజని తమ కారుదగ్గర కీడ్చు కెళుతున్నారు. ఆమె గింజుకొంటోంది. అరుస్తోంది

కారుడోర్ తెరచి ఆమెను లోనికి నెట్టబోతుండగా, ఇక్కడ స్వామి తెలివయినపని చేశాడు—రాస్కెల్‌కి అంత ధైర్యం ఎలావచ్చిందో?"

"ఏం చేశాడు?"

"సరోజని కార్లోకి నెట్టబోతుండగా స్వామిదగ్గర కాపలావున్న మనిషి అటుతిరిగి చూశాడు ఓ క్షణం— అంతే! స్వామి ఛటుక్కున పిస్తోలు లాక్కున్నాడు. వెంటనే మూడుసార్లు గాలిలోకి పేల్చాడు. కాపలావున్న మనిషి దూరంగా వురికాడు. స్వామి మరో రెండురౌండ్లు కాల్చాడు. అవతల కారు స్టార్టయింది. ప్రాణాలు రక్షించుకోడానికి శత్రువులు కార్లో దూకుతుండగా సరోజ తప్పించుకుంది. స్వామి మరొక రౌండ్ పేల్చే లోపున శత్రువులు పలాయనం చిత్తగించారు..."

కామేష్ నిట్టూర్చాడు.

రావ్ మళ్ళీ అన్నాడు, "ఆ తర్వాత వాడు సరోజని క్షేమంగా ఇంటికి చేర్చాడు. చేసిన ఘనకార్యానికి వాడు ఏమీ గర్వపడలేదు. వాడిలో గర్వంలేదు. అదే నాకు నచ్చింది. వాడి సాహసానికి నేను గర్వపడి బిరుదు ఇచ్చాను—డిగ్రేట్. వాడిప్పుడు స్వామిడిగ్రేట్."

ఈ సంఘటన గురించి పోలీసులకి రిపోర్టుచేశారా?"

"పోలీసుల అవసరం నాకులేదు. నేను స్వయంగా శిక్షలు విధిస్తాను. స్వామి చెప్పిన కారునెంబరు సహాయంతో నా మనుషులు దుర్మార్గులని పట్టుకొని మొహాన ఆసిడ్ పోశారు" అన్నాడు రావ్.

కామేష్ గుండెలు వేగంగా కొట్టుకున్నాయి. "ఇది చాలా ఘోరం!"

"నా శిక్షలు అలా గే వుంటాయి" రావ్ అన్నాడు. "ఆల్ రైట్! ఇప్పుడు అసలు విషయం మాట్లాడుకుందాం. ఆ సంఘటన జరిగాక సరోజకి తగిన రక్షణ యేర్పాటు చేయాలన్న ఆలోచన వచ్చింది. ఈ ఆలోచన నిన్నిక్కడకు పిలిపించింది. ఏమంటావ్?"

"సరోజ ఒప్పుకుంటారా?"

"ఆమెను సంప్రదించాను. ఒప్పుకుంది."

"ఇప్పుడామె ఎక్కడవుంది?"

"మేడమీద. బహుశ వచ్చే సంచికకోసం వ్యాసం వ్రాస్తుండవచ్చు!"

"పదండి, ఆమెను చూడాలి."

ఇద్దరూ లేచి లోనికి నడిచారు.

3

రామేష్. సరోజకి బాడీగార్డ్ గా కుదిరాడు. ఎ. బి. రావ్ మొదటి నెలజీతం అడ్వాన్సుగా ఇచ్చాడు. రామేష్ హోటల్ గది ఖాళీచేసి అవుట్ హౌస్ కు మారాడు.

అవుట్ హౌస్ లో రెండుగదులు, కిచెన్, బాత్ రూం మొదలయినవి వున్నాయి. రామేష్ అవుట్ హౌస్ నానుకొని స్వామి అవుట్ హౌస్ వుంది.

మధ్యాహ్నం రామేష్ బంగళాలో భోజనం చేశాడు. అనిత వడ్డించింది. బిడియపడుతూ సరిగా తినలేకపోయాడు రామేష్.

సాయంత్రం అయిదుగంటలకి సరోజ సిటీలోకి వెళ్ళాలని చెప్పింది. ఇంట్లో బెంజికాక మరో ఫియట్ వుంది. తనతో కారులో ప్రయాణించేందుకు సరోజ ఒప్పుకోలేదు. రామేష్ ఫియట్ లో వెనకరావాలి. బెంజి స్వామి డ్రయివ్ చేస్తాడు. ఎదురుగా ఏదేని అపాయంలో ఇరు

కన్నానే సూచన కనిపిస్తే స్వామి మూడుసార్లు హారన్ మోగించాలి. అప్పుడు వెనకవున్న కామేష్ తగినచర్య తీసుకుంటాడు.

అతని దగ్గర రెండు ఆటోమాటిక్ రివాల్వర్లుంటాయి. పరిస్థితి విషమిస్తే షూట్ చేయడానికి సందేహించకూడదనీ, పోలీసు గొడవలు ఏవయినావుంటే తను చూసుకుంటానని హామీ యిచ్చాడు రావ్.

రోజులు గడుస్తూంటే కామేష్‌కి యీ ఉద్యోగమే ఎంతో హాయి అనిపిస్తోంది. చేయవల్సిందేమీ వుండదు.

సరోజ ఎక్కడికి వెళితే అక్కడికి ఆమెవెంట వెళ్ళాలి. పరిసరాల్ని, మనుషుల్ని జాగ్రత్తగా గమనిస్తూండాలి. అనుమానాస్పద వ్యక్తులెవరయినా సరోజతో కావాలని కల్పించుకొని మాట్లాడుతుంటే తను జోక్యం చేసుకుని ఆ వ్యక్తితో సంభాషణలోకి దిగాలి. ఆ సంభాషణ 'జాగ్రత్తసుమా, నేను బాడీగార్డ్‌ని!' అన్న ధోరణిలో వుండాలి...

సరోజ అతనితో యెక్కువ మాట్లాడక పోయినా కామేష్ నిరాశపడలేదు. ఆమె అందమయిన విగ్రహం కళ్ళముందు కదుల్తోంటే చాలనుకున్నాడు.

రోజంతటికీ సరోజ 3, 4 గంటలు బయట గడుపుతుంది. మిగిలిన సమయమంతా కామేష్‌కి కాలక్షేపమే.

స్వామి ది గ్రేట్ కామేష్‌తో చాలా సన్నిహితంగా మెలగసాగాడు. కానీ అదీ చాలా తక్కువ. ఇద్దరూ తీరిగ్గా కబుర్లు చెప్పుకునే అవకాశం లేదు. స్వామి రకరకాల పనులతో బయట తిరుగుతుంటాడు. తీరిక సమయాల్లో కామేష్ గదిలో పడుకునో, పుస్తకాలు తిరగేస్తూనో కాలక్షేపం చేయసాగాడు.

ఎ.బి. రావ్ వారానికోసారి ఆదివారం నాడు బంగళాకి వస్తాడు. అతను బిజీమనిషి. కాఫీ తాగేందుకు తీరిక లేనన్ని పనుల్లో తల మునకలవుతుంటాడు.

రావ్ ఆదివారంరోజున బంగళాకి వచ్చాడంటే గిరిజ అతనితో గంటలతరబడి మాటల్లోపడుతుంది. బాధలన్నీ చెప్పుకుంటుంది. ఆ మాటలన్నీ కూతురి గురించే. రావ్ ఆమెని ఎన్నోవిధాలుగా ఓదార్చాలని ప్రయత్నిస్తుంటాడు. ఏవేవో సలహాలిస్తాడు.

బిజినెస్ గురించి గిరిజ పట్టించుకోడం మానేసింది. ఈ ప్రపంచంలో ఆమె భర్త తర్వాత నమ్మే వ్యక్తి ఎ. బి. రావ్.

ఒక్క పెళ్ళివిషయంలో తప్ప, మిగతా అన్ని విషయాల్లోనూ సరోజ తల్లితో ఏకీభవిస్తుంది.

చిత్రమయిన మనిషి! ఆమెని అర్థంచేసుకోడం ఎవరి తరమూ కాదు!

రాను రాను కామేష్‌కి ఈ ఉద్యోగంలో 'బోర్' వుందనిపించింది. బాడీ గార్డ్ అన్నమాటేగానీ ఈ ఉద్యోగంలో అసలు థ్రిల్ లేదు! ఎవడైనా ఆకతాయి వెధవ సరోజని చేరదీస్తే ఎంత బావుండును! వాడికి దేహశుద్ధి చేసి సరోజ మెప్పుపొందితే, తనకెంత గర్వంగా వుంటుంది!

కామేష్‌కి విసుగుపుడుతోంది.

మూడుపూటలా తిని, సరోజవెంట మీటింగ్‌లకి, ఇతర కార్యక్రమాలకి వొట్టిగా తిరగడం అతనికి నచ్చలేదు.

ఉద్యోగం విషయం అలావుంచి కనీసం మాట్లాడేందుకు మనుషులు కూడలేరు. ఆడుకోడానికి బొచ్చుకుక్కలు

లేవు_ఈ లోకంలో సంబంధంలేకుండా మరేదో లోకంలో బ్రతుకుతున్నట్టు వుంది!

చివరికి_ఉద్యోగంలో చేరిన ఇరవై ఆరవ రోజున— మధ్యాహ్నం రామేష్ గదిలో పడుకుని గోళ్ళు కత్తిరించు కుంటోండగా టెలిఫోన్ మోగింది...

ఫోన్ మోగిందంటే అది కచ్చితంగా అనిత అయి తీరు తుంది. అనితతప్ప అతనికి ఫోన్ చేసేవారెవరూలేరు. అదీ ఆమె నిర్ణీతసమయాల్లో కాఫీ, టిఫిన్, భోజనం మొదలైన వాటికోసం పిలుస్తుంది.

ఇప్పుడు రామేష్‌కి ఆశ్చర్యంవేసింది. అది అనిత ఫోన్ చేసేసమయం కాదు. కాఫీసమయం 4 30. ఇప్పుడు 3.30 అయింది. అయితే ఫోన్ చేస్తోందెవరు?

లేచివెళ్ళి రిసీవర్ ఎత్తాడు. చెవిదగ్గర పెట్టుకుని 'హల్లో...' అనబోయేంతలో అవతలి గొంతు పలికింది.

"హల్లో మిస్టర్ రామేష్."

ఆ కంఠం కఠినంగా వుంది— బుల్ డోజర్ శబ్దంలా. రామేష్ శరీరంమీద తేళ్ళూ జెర్రులూ పాకినట్టయి నేలలో పాతేసినట్టు నిలబడిపోయాడు.

ఆ షాక్ నుంచి తేరుకోడానికి అతనివల్ల కాలేదు. మళ్ళీ అవతలిగొంతు విన్పించాక మామూలు మనిషి అయ్యాడు.

"హల్లో మిస్టర్ రామేష్!"

"యస్... ఎవరు?"

"మిస్టర్ రామేష్, సరిగ్గా సాయంత్రం ఆరు గంటలకి హోటల్ గెలాక్సీ కొస్తావా?"

రామేష్ కలవరపడ్డాడు. అవతల వ్యక్తి ఏకవచనంతో సంబోధిస్తున్నాడు!

"మిస్టర్...ఏ రామేష్‌తో మీరు మాట్లాడేది?"

"నీతోనే! నువ్వు బాడీగార్డ్‌వి!"

రామేష్‌కి వొళ్ళు మండింది.

"హోటల్‌కి నేనెందుకు రావాలి?"

"కాలక్షేపానికి."

"నువ్వెవరసలు?"

"ఇక్కడికి వస్తే తెలుస్తుంది. సాయంత్రం ఆరు గంటలకి. తప్పకుండా రావాలి. లేదా నీ చేతికి అందబోతున్న అదృష్టం జారిపోతుంది."

లైను కట్ అయింది.

రామేష్ కొయ్యబొమ్మలా వుండిపోయాడు కొన్ని క్షణాలు.

ఆ తర్వాత తేరుకుని తల విదిలించాడు. ఎవరీ మనిషి? తనతో ఏం పని? తను అతనికెలా తెలుసు?

రామేష్ వొళ్ళు జలదరించింది.

చేతికి అందబోతున్న అదృష్టమేమిటి?

రామేష్కి ఏమీ అర్థంగావడంలేదు. చివరికి ఈ వ్యవహారం ఏమిటో తేల్చుకోవాలని నిశ్చయించుకున్నాడు. ఇదేదో ఆకాశరామన్న ఫోన్ కాల్ కాదు కదా? అయితే ఇన్నాళ్ళకి ఈ ఉద్యోగంలో థ్రిల్ దొరికిందన్నమాట.

ఉత్సాహంగా రిసీవర్ ఎత్తి సరోజకి ఫోన్ చేశాడు. సాయంత్రం ఎక్కడికీ వెళ్ళవలసిందిలేదనీ, రామేష్ సిటీలోకి వెళ్ళవచ్చునీ, కారు కూడా తీసుకువెళ్ళవచ్చునీ సమాధానం ఇచ్చిందామె.

4

హోటల్ గాలాక్సీ సెక్రటరియేట్ రోడ్‌లో వుంది.

రామేషక్కడికి చేరుకుని పార్కింగ్ లాట్‌లో

కారాపి దిగాడు. విశాలమైన ఆవరణ. సాయంకాలం కాబట్టి, విపరీత జనసంచారం వుంది.

ఆ జనంలో కామేష్కి ఏమీ తోచలేదు. దిక్కులు చూస్తూ ముందుకి కదిలి హోటల్ వేపుకి నడక సాగించాడు.

తనని రమ్మన్న మనిషి ఎవరు? ఆతన్ని తనెలా గుర్తుపడతాడు? కామేష్ జేబులో రివాల్వర్ తడుముకున్నాడు. తనని రమ్మన్న మనిషి తనదగ్గరికే వస్తాడనుకుంటున్న అతని భుజంమీద వెనకనుంచి బరువైన హస్తం పడింది.

ఉలిక్కిపడి తిరిగి చూశాడు.

అలాంటిమనిషిని జీవితంలో చూసివుండలేదు కామేష్.

ఫోన్లో అతనికంఠం విన్నప్పుడు కలిగిన భయం ఇప్పుడతన్ని చూస్తోంటే లేదు. చిన్నపిల్లలకి తాతలా, పెద్దవాళ్ళకి తండ్రిలా కన్పిస్తాడతను.

తెల్లటిశరీరం. విశాలమైన నుదురు. బట్టతల. అయితే పెదవులు నల్లగావున్నాయి. పిల్లికళ్లు. పెద్దచెవులు. అతని ముఖం శాంతంగా వుంది. చూసేవాళ్ళకి అతనిమీద గౌరవభావం కలుగుతుంది. వయసు యాభైపైన వుంటుంది.

కాకీపాంట్ మీద- పసుపురంగు షర్టు ధరించాడు. షర్టుజేబులోంచి మూడునాలుగు చుట్టలు తొంగి చూస్తున్నాయి.

''నువ్వేనా ఫోన్ చేసింది?'' కామేషడిగాడు.

''అవును'' అన్నాడతను—బుల్డోజర్ కంఠంతో. అతని గారపట్టిన పళ్ళు బయటపడ్డాయి.

''దేనికి?'' అన్నాడతను.

''లోనికెళదాం—నా మనుషులున్నారు'' అన్నాడా మనిషి.

ఆ మనిషిముఖంలో నవ్వు పొరపాటున కూడా కన్పించడంలేదు!

ఇద్దరూ లోనికి నడిచారు. "నా పేరు గౌండర్-రామచంద్ర గౌండర్" అన్నాడతను. "సంవత్సరం క్రితం వరకు బెంగుళూరులో వుండేవాడిని. ఇక్కడకొచ్చేశాను."

"ఎందుకు?"

"అక్కడి పోలీసులు ఉషారైన వాళ్ళు. నేరాలు సాగవు."

ఎలక్ట్రిక్ షాక్ తిన్నట్లు ఉలికిపడ్డాడు రామేష్.

గౌండర్, రామేష్ని పట్టించుకోకుండా ముందుకి సాగిపోయాడు. టిఫిన్ సెక్షన్లో ఓ మూల టేబిల్ ముందు కూచున్న ఇద్దరు మనుషులు చేతులెత్తి సైగ చేశారు. గౌండర్, అతని వెనుక రామేష్ అటువేపు నడిచారు.

లోపలంతా కోలాహలంగా వుంది.

గౌండర్ తన మనుషుల దగ్గరకెళ్ళి కూచున్నాడు. రామేష్ బెదురుతూ గౌండర్ పక్కన కూచుని ఆ మనుషుల కేసి చూశాడు.

వాళ్ళలో ఒకడు పంజాబీ. పొడవాటి వెంట్రుకల్ని చుట్టి పాగా పెట్టుకున్నాడు. మరొకడు పాతికేళ్ళ హిప్పీ లాటి యువకుడు.

"మీట్ దిలావర్ సింగ్, జానీ, మిస్టర్ రామేష్" పరిచయం చేశాడు గౌండర్. దిలావర్ చెయ్యి ముందుకు జాపాడు. రామేష్ భయంగా షేకాండ్ ఇచ్చాడు.

గవుండర్ మెనూ కార్డు అందుకుని చూస్తూండిపోయాడు. ఇంతలో బేరర్ రాగా పదార్థాలు ఆర్డరిచ్చాడు.

"ఓ.కే. మిస్టర్ రామేష్! ఉద్యోగం ఎలా వుంది?"

రమేష్కి అక్కడ ముళ్ళమీద కూచున్నట్టువుంది. ఇదంతా ఏమిటో అతనికి అర్థంగావడంలేదు. అర్థంకాని విషయాల్ని తక్షణం అడిగేస్తాడు రమేష్.

"గవుండర్! నన్నెందుకు పిల్చావు? చేజారిపోతున్న అదృష్టమేమిటి?"

గవుండర్ ఓసారి తన అనుచరుల్ని చూశాడు. ఆ తర్వాత రమేష్ని చూశాడు. నల్లటి పెదవుల్ని చప్పరించి, "చెప్తాను" అన్నాడు.

పదార్థాలు వచ్చాయి — నాలుగు ప్లేట్ల పూరీలు.

జానీ ప్లేటు ముందుకు లాక్కొని అవురావురుమంటూ పశువుల్గా తినడం ప్రారంభించాడు. ఆ దృశ్యం చూసి రమేష్ వెన్నులోంచి చలిపుట్టుక వచ్చింది. జుగుప్స కలిగింది.

"రమేష్," గౌండర్ పలికాడు "తిను."

రమేష్ వెంటనే ప్లేటు వెనక్కితోసి లేచి నిలబడ్డాడు. అతనికళ్ళు కోపంతో ఎర్రబడ్డాయి. "గౌండర్ నేనక్కడికి తినడానికి రాలేదు! ఎందుకు పిలిచావో చెప్పు! లేదా వెళ్ళిపోతాను."

"కూచో," గౌండర్ అన్నాడు ప్రశాంతంగా తింటూ, "నా దగ్గర ఒక స్కీముంది. నువ్వు చేరతావా?"

రమేష్ కళ్ళు చిట్లించి చూశాడు. "స్కీమ్? ఏమిటా స్కీము?"

"యాభైవేలు సంపాదించి పెట్టేస్కీము" నింపాదిగా చెప్పాడు గౌండర్, "ఒక రాత్రికి నీకు యాభయివేలు సంపాదించి..."

"గౌండర్!" రమేష్ అన్నాడు కూచుంటూ, "నన్ను నీలాంటి నేరస్థుడనుకుంటున్నావా? బాస్టర్డ్! నేను డిటెక్టివ్ని!"

“కానీ పుట్టుకతో మనిషిని” సమాధానం వచ్చింది, “మనిషి డబ్బుకి బానిస. డబ్బంటే ఇష్టంలేని మనిషి మనిషి కాదు, జంతువు! ఇప్పుడు చెప్పు: నువ్వు ఏ జాబితాలో చేరతావ్?”

రమేష్ గౌండర్ పిల్లికళ్ళలోకి తీక్షణంగా చూశాడు.

గౌండర్ చూపులు తప్పించి, “చూడు రమేష్, నా స్కీములో నీ కిష్టం వుంటేనే చేరు. బలవంతం ఏమీ లేదు” అన్నాడు.

“ఆ స్కీము ఏమిటో తెలుసుకోవచ్చా?”

“తెలుసుకోవచ్చు, ఇష్టంవుంటే చేరవచ్చు, లేకపోతే లేదు.”

రమేష్ ఆలోచించాడు.

వాళ్ళంతా తినడం పూర్తిచేశాక, కాఫీలు ఆర్డరు యిచ్చారు.

కాఫీలువచ్చాక గౌండర్ అన్నాడు, “నువ్వు చేరతావని నమ్మకముంది. ఒకసారి ఆలోచించు: యాభైవేల రూపాయలంటే మాటలుకాదు. ఆ డబ్బుతో యెన్నో కోరికలు తీర్చుకోవచ్చు! ఇందులో నీ శ్రమ ఏమీవుండదు. డబ్బు నీ చేతికి వచ్చాక నువ్వు ఆశ్చర్యపోతావు. అంత తేలిగ్గా సంపాదించగలమా అని!”

“నీ స్కీము వివరించు. అయితే ఒకమాట: నన్ను ఎన్నుకోడంలో నీ ఉద్దేశ్యం ఏమిటి?”

“ఆపని నీవల్లనే సాధ్యమవుతుంది గనక!” గౌండర్ అన్నాడు మూతి తుడుచుకుని, “మా క్లయింటుకి నువ్వు ఒకపని చేసి పెట్టాలి.”

“మీ క్లయింట్ ఎవరు?”

"అరబ్ షేక్. దుబాయ్‌నుంచి వచ్చాడు. డబ్బు చాలావుంది."

రామేష్ గుండెలు వేగంగా కొట్టుకున్నాయి. అరబ్ షేక్. దుబాయ్‌నుంచి వచ్చాడు! ఒకరాత్రికి...యాభై వేలు!

రామేష్ రాయిలా కూచుండిపోయాడు.

ఒకరాత్రికి యాభైవేలు! ఎందుకు? ఎందుకో తట్టడానికి అతనికెంతో సమయం పట్టలేదు! గుండెలో బాంబులు పేలాయి!

"గౌండర్! నీస్కీమ్ ఏమిటి? నీ క్లయింట్ కోరిక ఏమిటి?" భయాన్ని బలవంతంగా అదుపులో వుంచుకుని అడిగాడు రామేష్.

"ఇండియాకొచ్చే అరబ్బుల కోరికేమిటో నీకు తెల్సు" గౌండర్ అన్నాడు చుట్ట వెలిగించి.

"ఇక్కడి స్త్రీలనుభవించి తమదేశాలకువెళ్ళి గొప్పగా చెప్పుకుంటారు—రసికులు! ఇండియాకొచ్చే ప్రతిఅరబ్బు శృంగారం కోసమే వస్తాడని వినికిడి! కొందరయితే పెళ్ళి అనే ముసుగులో వస్తారు! షేక్ ఈ క్షణానవున్న పళంగా ఈ హోటల్ కొనేయగలడు. పెట్రోలుడబ్బు పెట్టెలనిండా మోసుకొనివచ్చి నీళ్ళలా ఖర్చుపెడుతూ వున్నాడు...

సిటీకివచ్చి వారం రోజులు గడిచాయి. నాతో యీరోజు పరిచయమయింది. పారడైజ్ హోటల్‌లో వుంటున్నాడు. మూడురోజుల క్రితం ఆ హోటల్ కాన్ఫరెన్స్ హాలులో ఓ మీటింగు జరుగుతుండగా చూడ్డం జరిగిందట. మీటింగులో ప్రసంగించిన ఓ అమ్మాయి అతన్నెంతో ఆకర్షించిందట. ఈ విషయం బేరర్‌తో చెప్పి ఏవిధంగా ప్రొసీడ్ అయితే బావుంటుందని అడిగాడట.

"ఆ హోటల్ బేరర్స్ అందరితో నాకు సంబంధా లున్నాయి. పెద్దమనుషుల అవసరాలు తీర్చేందుకు నన్ను సంప్రదిస్తారు. అలాగే షేక్ విషయం నాతో సంప్రదిం చాడు బేరర్. ఆ అమ్మాయి ఎవరా అని ఆరాతీశాను— ఇంకేముంది! నావొళ్ళు చల్లబడి నీరసం వచ్చేసింది!" ఆగిపోయాడు గౌండర్.

"ఎందుకు? ఆమె...ఆమె ఎవరు?"

"సరోజ—మిసెస్ గిరిజారామకృష్ణ కూతురు! ఆమె జోలికెళ్ళడమంటే పాములతో పరాచికాలాడ్డమే! మొన్న ఆమెమీద దాడిచేసిన మనుషుల ముఖాలు మాంసపు ముద్దలా మారాయి. నీకు తెలిసే వుంటుంది.

"సరోజ గురించి షేక్‌కి చెప్పాను. ఆమెతో వ్యవ హారం చాలా డేంజరని వివరించాను. ఎంత చెప్పినా విన లేదు. ఎలాగయినాసరే, ఎంత డబ్బయినాసరే, సరోజ కావాలని మొండిపట్టు పట్టాడు."

కామేష్ నోరు పెగల్లేదు. రాయిలా కూచుండి పోయాడు.

గౌండర్ ఇంకా అన్నాడు, "నాకేమీ తోచలేదు. అతను లక్షరూపాయలు ఆశపెట్టాడు. అంత మొత్తము ఎవరూ ఆఫర్ చెయ్యలేదు. ఒకరాత్రికి లక్షరూపాయలు. నా రక్తం మరిగింది. కానీ ఆపని ఎలా చెయ్యాలో నాకు తోచలేదు. సరోజ గురించి నాకు తెలుసు.

"ఒకవేళ ఆమెని అపహరించి తీసుకువస్తే ఆత్మాభి మానంతో ఆమె ఏ అఘాయిత్యమయినా చేసుకోవచ్చు! రావ్ మమ్మల్ని వదలిపెట్టడు! చావు తప్పదు! అయితే, మరోమార్గం తట్టింది. అందుకు నీ సహాయం కావాలి. అందుకే నిన్ను పిల్చాను. ఏమంటావు?"

రామేష్ పూర్తిగా చెమటలో తడిసిపోయాడు. శరీరం నిలువునా వణికిపోతోంది. హఠాత్తుగా గాండర్ మీదికి లంఘించి కాలరు పుచ్చుకుని, "బాస్టర్డ్! నిన్ను పోలీసులకి అప్పగిస్తాను!" అనరిచాడు.

గాండర్ అతన్ని విదిలించి వెనక్కి తోశాడు. అతను కుర్చీలో పడ్డాడు.

"రామేష్" గాండర్ అన్నాడు ప్రశాంతంగా. "ఈ సహాయం నీ ఇష్టముంటేనే చెయ్యమని ముందే చెప్పాను. అలా రెచ్చిపోకు. నిన్ను బలవంత పెట్టను. యాభై వేలు కావాలనుకుంటే నాతో చేతులు కలుపు. నా క్లయింట్ యిచ్చే ఫీజులో సగం నీకెందుకిస్తున్నాను? ఆలోచించు!"

రామేష్ తలపంగా కూచుండిపోయాడు. యాభై వేల కోసం ఇంత నీచపు పని చెయ్యాలా! సరోజ అహంకారం అణచాలని తనూ అనుకున్నాడు గానీ ఈ విధంగానా? నో! ఈ పని చెయ్యను! మాడమ్ గిరిజకు ద్రోహం చెయ్యను!

కాని, యాభై వేలు! తను జీవితంలో ఎప్పుడు సంపాదిస్తాడు?

"నాకా డబ్బు కావాలి. అయితే నీ స్కీము నచ్చితేనే మీతో కలుస్తాను."

"వెరీగుడ్!" గాండర్ తన అనుచరుల్ని చూసి కన్ను గీటాడు.

"రామేష్, షేక్ విరహబాధతో తపించిపోతున్నాడు. కన్పిస్తే కరచేలా వున్నాడు. ఈ రాత్రి మనం ఆమెని అతనికి అప్పగించి చేతులు దులుపుకోవాలి!"

"నీ స్కీము వివరించు."

"రెండు ముక్కల్లో వివరిస్తాను: సరోజని స్పృహ లేని స్థితిలో షేక్ కి అప్పగించాలి. ఆ తర్వాత ఆదే స్థితిలో ఇంటికి చేర్చాలి. దట్సాల్!"

"అంటే, స్పృహ లేని స్థితిలో ఆమెని ... వాడు మనిషా? రాక్షసా?"

"ఎవడయితే మనకెందుకు! డబ్బిస్తున్నాడు."

కామేష్ ఆలోచనల్లో పడ్డాడు.

గాండర్ మళ్ళీ అన్నాడు, "ఆ విధంగా చేస్తే ఎవరికీ ఏ ప్రమాదమూ వుండదు. జరిగిందేమిటో ఆమెకి తెలియదు. కాబట్టి ఏ అఘాయిత్యమూ చేసుకోదు. ఈ బిజినెస్ రావ్ అసలు తెలుసుకోలేడు. కాబట్టి మనకి ప్రమాదముండదు. ఇక మోడమ్గురించి భయపడే అవసరమసలు లేదు! సరోజకి అన్యాయం చేస్తోన్నామనే బెంగ నువ్వసలు పెట్టుకోకు! ఆమెకి పెళ్ళి అవసరంలేదు. ఇక శీలం గురించి బెంగ ఎందుకు!"

ఈ మాటలు కామేష్కి సబబుగా తోచాయి.

యాభైవేల రూపాయలు కళ్ళముందు మెదిలి రక్తం పరుగులు తీసింది. ఈ డబ్బుతో ఈ వెధవ ఉద్యోగం వదిలేసి బొంబాయి వెళ్ళి బ్రహ్మాండంగా బ్రతకవచ్చు!

"ఆల్ రైట్ మిస్టర్. నీ స్కీము నచ్చింది. అయితే ఇంకా వివరంగా మాట్లాడుకోవాలి. సరోజని స్పృహ తప్పించి తెచ్చే బాధ్యత నాది. అయితే షేక్ ఆ వెధవ పని హోటల్లో చెయ్యడం ప్రమాదకరం!"

"అవును, ఈ విషయం నేను ఆలోచించాను. ఏర్పాట్లన్నీ నా ఇంట్లో చేశాను."

"ఎక్కడ?"

"సదూర్ నగర్లో. షేక్ అక్కడికే వస్తాడు. గంట చాలని చెప్పాడు."

“సరోజని ఎన్ని గంటలకి తీసుకురావాలి?”

“ఆమె ఎప్పుడు నిద్రపోతుంది?”

“పన్నెండు గంటలవరకు వ్యాసాలు వ్రాసి నిద్ర పోతుంది?”

“అయితే ఒంటిగంటకు తీసుకురావాలి. రానూపోనూ ఒకగంట. షేక్‌తో ఒకగంట. మొత్తం కలిపి రెండు గంటలు. అంటే మూడుగంటలకల్లా ఆమె యింటిలో వుండాలి. తెల్లారి ఆమె మామూలుగా నిద్రలేస్తుంది. అయితే ఏం జరిగిందో ఆమెకి తెలియదు.”

“ఆమెను స్పృహ ఎలా తప్పించాలి?”

“నువ్వు క్లోరోఫాం వాసన చూపించాలి. నా ఇంటికి చేరాక నేను మార్ఫియా ఇంజెక్షన్ ఇస్తాను.”

“ఇంతకీ ఆమెను తెలివి తప్పించడానికి షేక్ ఒప్పు కున్నాడా?”

“ఒప్పుకున్నాడు. ఆమె ఎలాటి స్థితిలోవున్నా తనకు కావాలని పట్టుబట్టాడు.”

“ఆల్ రైట్, ఇంకా వివరంగా ఈ ప్లాను గురించి చర్చించుకుందాం.”

అరగంటసేపు వాళ్ళింకా ప్లాను గురించి చర్చించు కున్నారు.

చర్చముగిశాక కామేష్, షేక్‌ని చూడాలని చెప్పేడు.

“ఎందుకు?” గాండర్ అడిగాడు అనుమానంగా చూస్తూ.

కామేష్ లేచినిలబడి అన్నాడు, “మాట్లాడకుండా నాతో రండి! నేనీ వ్యవహారాన్ని యింకా లోతుగా చూడాలి. లేకపోతే నీకూ నాకూ...”

“సరే, సరే, నడుప్!” గాండరన్నాడు చటుక్కున.

అందరూ బయటకువచ్చి కారెక్కారు. పారడైజ్ హోటల్ చేరుకున్నాక మూడవ అంతస్తులోని అరబ్ షేక్ గదిలో ప్రవేశించారు.

అరబ్ షేక్‌కి యాభై ఏళ్ళుంటాయి. ఎర్రటి రంగు. పెద్దకళ్ళు. పిల్లగడ్డం .!. పైనుంచీ కిందవరకూ తెల్లటి జుబ్బాలో వున్నాడతను.

గాండర్ కామేష్ని షేక్‌కి పరిచయంచేశాడు. షేక్ ఆనందం పట్టలేక కామేష్ చేతినివూపి వేస్తూ, "హిందూస్తాన్ అచ్ఛా హై! లడకీ బహుతచ్ఛా హై!" అన్నాడు.

ఆ తర్వాత జానీనిచూసి గట్టిగా కళ్ళు మూసుకొని అరిచాడు.

"గాండర్! ఆ చింపాంజీని వెళ్ళమను యిక్కడ నుంచి!"

గాండర్ జానీవేపు తిరిగి, "జానీ, నిన్నుచూస్తే షేక్‌కి ఎలర్జీ! బయటికెళ్ళి నిలబడు!" అన్నాడు.

జానీ వెళ్ళిపోయాక షేక్ నవ్వుతూ చూశాడు.

"ఈరాత్రికి ఏర్పాటు చేశాం" అన్నాడు గాండర్.

షేక్ జేబులోంచి వెండి సిగరెట్ కేసుతీసి స్టేట్ ఎక్స్ప్రెస్ని బంగారపు సిగార్ లైటర్‌తో వెలిగించాడు.

గాండర్ సిగార్ లైటర్‌ని చూసి, "అది చాలా బాగుంది" అన్నాడు.

వెంటనే షేక్ దాన్ని గాండర్‌కి అందించాడు, "వుంచుకో!"

గాండర్ నవ్వుతూ అందుకుని థాంక్స్ చెప్పాడు.

"ఎన్నిగంటలకి ఏర్పాటుచేశారు?"

"ఒంటిగంటన్నరకి. మీరక్కడ వుండాలి."

"మంచిది, డబ్బు అక్కర్లేదే ఇస్తాను" అని ఎలక్ట్రానిక్ రిస్ట్ వాచీ చూసుకున్నాడు షేక్, "ఇప్పుడు యెనిమిదిన్నరయింది."

గౌండర్ కన్ను వాచిమీద పడింది, "అది అద్భుతంగావుంది!" అన్నాడు.

షేక్ కోపంతో రెచ్చిపోయి, "షటప్! గెటవుట్" అరిచాడు.

గౌండర్ బిక్కముఖం వేసుకుని బయటకి నడిచాడు. అతని వెనకనే కామేష్, దిలావర్ లు నడిచారు.

"నమ్మకం కుదిరిందా?" గౌండరడిగాడు కారెక్కాక.

కామేష్ తలూపి స్టార్ట్ చేశాడు.

గౌండర్ జేబులోంచి కాయితంముక్క తీసి యేవో అంకెలు వేశాడు. దాన్ని కామేష్ కిచ్చి, "మాతో అత్యవసరంగా మాట్లాడాలనుకుంటే యీ నెంబరుకి ఫోన్ చెయ్యి" అన్నాడు.

5

ఆమె గదిలో గడియారం పన్నెండుగంటలు కొట్టడం సరోజ లైటార్పేసి నిద్రకుపక్రమించడం ఒకేసారి జరిగాయి.

ఇప్పుడామె మనసు తేలికగా వుంది. మదిలో మెదిలే భావాల్ని కాయితంమీద పెట్టేవరకు ఆమెకు అశాంతిగా వుంటుంది.

దాదాపు నెలరోజుల క్రితం జరిగిన సంఘటన ఆమె పూర్తిగా మరిచిపోయింది. దాని అవశేషాలు మనసులో ఏ మాత్రం మిగులకుండా బ్రెయిన్ వాష్ చేసుకుంది.

కాబట్టి పావుగంటలో ఆమె గాఢనిద్రలో జారుకుంది.

అవుట్ హౌస్ లో కామేష్ ముంచుకొస్తోన్న నిద్రని

బలవంతంగా ఆపుకుంటూ, సమయంకోసం అసహనగా ఎదురుచూస్తున్నాడు.

బంగళాలో గిరిజ 10 గంటలకే నిద్రలోకి జారుకుంది. ఈ మధ్య ఆమెకి మనశ్శాంతి కొరవడి నిద్రపట్టేదికాదు. డాక్టర్ని సంప్రదించాక అతను నిద్రమాత్రలు ఒక మోతాదులో వేసుకోవాలని సలహా ఇచ్చాడు. ప్రతి రాత్రి సరిగా 10కి అనిత గిరిజకి నిద్రమాత్రలు యిచ్చి నిద్రపుచ్చుతుంది. ఆ తర్వాత తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయి పుస్తకం చదువుతూ నిద్రలో జారుకుంటుంది.

రామేష్ ఉలిక్కిపడ్డాడు. సమయం ఒంటిగంట అయింది.

బంగళా, దాని పరిసరాలు నిర్మానుష్యంగా వున్నాయి.

రామేష్ అదురుతున్న గుండెలతో లేచి సొరుగులోంచి క్లోరోఫాం సీసా, రుమాలు, స్క్రూడ్రైవర్ తీసి జేబులో వేసుకున్నాడు. ఆ తర్వాత లైటార్పేసి గది లోంచి బయటికొచ్చి తలుపుయి జారగిలవేశాడు. తాళం వేయలేదు.

ఒక్కక్షణం సందేహించి ఆ తర్వాత బంగళావేపు గబగబ నడిచాడు. బంగళా వెనకభాగం చేరుకుని డ్రైనేజి పైపుద్వారా పైకి ప్రాకడం ప్రారంభించాడు. పైఅంతస్తు చేరుకున్నాక జాగ్రత్తగా కిటికీషేడ్ ఎక్కాడు. అక్కడ గాఢంగా ఊపిరిపీల్చి, జేబులోంచి స్క్రూ డ్రైవర్ తీశాడు. స్క్రూడ్రైవర్‌తో వెంటిలేటర్ రెక్క విప్పేశాడు.

ఆ రెక్కను కిటికీషేడ్ మీద పెట్టి, కాళ్ళు వేలాడ దీసి డ్రైనేజి పైపుమీద వుంచాడు. షేడ్ మీంచి శరీ రాన్ని నెమ్మదిగా కదిలిస్తూ, చివరికి రెండుచేతులతో

షేడ్ అంచును పట్టుకుని వేలాడసాగాడు. ఆ తర్వాత రెండుకాళ్ళు ఎత్తి వెంటిలేటర్‌లో పెట్టి నెమ్మదిగా లోనికి జరగడం ప్రారంభించాడు. అలా జరిగాక అతని నడుము వెంటిలేటర్‌లో, కాళ్ళు బాత్‌రూంలో, తల బయట వేళాడసాగాయి. అలాగే ఇంకా లోనికి జరిగి ఒకచేత్తో షవర్ పైపు పట్టుకుని పూర్తిగా లోనికి వచ్చేశాడు.

ఒక్క క్షణం గాఢంగా వూపిరి పీల్చి, చప్పుడు కాకుండా బాత్‌రూంలో దిగాడు. చీకటిగా వుంది.

శబ్దంకాకుండా తలుపు దగ్గరకెళ్ళి హాండిల్ తిప్పాడు. తలుపు తెరుచుకుంది.

పిల్లిలా అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ బెడ్‌రూంలోకి కదిలాడు. మసగ్గావున్న లైటు వెలుతురులో ఒకమూల బెడ్‌మీద సరోజ ఆకారం కన్పిస్తోంది.

అక్కడికి చేరుకుని పరీక్షగా ఆమె ముఖంలోకి చూశాడు. గాఢనిద్రలో వుంది.

భారంగా నిట్టూర్చి జేబులోంచి సీసా, రుమాలు తీసి, ద్రవాన్ని రుమాలుమీద ఒలికించి, సీసా జేబులో వేసుకున్నాడు. వణుకుతున్న చెయ్యి ముందుకు చాచి రుమాలు సరోజ ముక్కు దగ్గర పెట్టాడు. కొన్ని క్షణాల్లో ఆమె స్పృహతప్పి తల వాల్చేసింది.

మరుక్షణం ఆమెని ఎత్తుకొని భుజంమీద వేసుకుని తలుపువేపు కదిలాడు. తలుపు తెరిచి బయటికి వచ్చి, ఆ తర్వాత గబగబ నడుస్తూ మెట్లవేపు సాగిపోయాడు. మెట్లు దిగేముందు హాలులో ఒకసారి చూశాడు గదులన్నీ మూసివున్నాయి. అప్పటికి గిరిజ, అనిత గాఢ నిద్రలో వున్నారు.

కామేష్ సరోజ శరీరాన్ని మోసుకుంటూ జాగ్రత్తగా

మెట్లుదిగి హాల్లోకొచ్చాడు. సింహద్వారంగుండా కాక వెనకద్వారం నుంచి కిచెన్‌లోకి వచ్చి ఆతర్వాత పెరట్లోకి ప్రవేశించాడు. పెరటి గోడమీద రెండు మానవాకారాలు అతనికోసం ఎదురుచూస్తున్నాయి.

కామేష్ గోడదగ్గరకి రాగానే గోడమీదవున్న దిలావర్, జానీలు సరోజని అందుకుని, గోడవతలవున్న గవుండర్‌కి అందించారు.

గౌండర్ సరోజని కారు వెనకసీట్లో పడుకోబెట్టాడు. ఈలోపు అతని అనుచరులు గోడదిగారు. కొన్ని నిముషములయ్యాక కామేష్ గోడదూకాడు.

అందరూ కారువద్దకు వెళ్ళారు. కార్లో గౌండర్ డ్రయివింగ్ సీట్లో, అతని పక్కన దిలావర్, జానీలు కూచున్నారు. కామేష్ వెనకసీట్లో కూచోని సరోజ తల ఒళ్ళో పెట్టుకున్నాడు. కారు బయలదేరింది.

చాలాదూరం అందరూ నిశ్శబ్దంగా ప్రయాణించారు. గౌండర్ చాలావేగంతో డ్రయివ్ చేస్తున్నాడు.

కామేష్ ఆలోచనలు ఇంకా వేగంగా పరిగెడుతూవున్నాయి. తానేం చేస్తున్నాడు! బాడీగార్డ్‌గావుంటూ బ్రోకర్‌గా మారాడు! అయితేనేం సరోజకు బుద్ధి చెప్తున్నాడు! అయితే అది సరోజకి తెలిసేదెలా? అవకాశం లేదు!

కారు సరూర్‌నగర్ చేరుకుంది. పరిసరాలన్నీ నిశ్శబ్దంగా వున్నాయి. చుట్టుపక్కలన్నీ పొలాలుగావడం వలన దోమలు విపరీతంగావున్నాయి.

గౌండర్ దూరంగా ఒంటరిగావున్న ఒక పెంకుటింటి ముందు కారాపాడు. సమయం సరిగ్గా 1-30. అరబ్ షేక్ కారక్కడలేదు... అతను గౌండర్ ఏర్పాటుచేసిన టాక్సీలో రావలసివుంది.

అందరూ కారు దిగారు. జానీ యింటితాళం తీసి తలుపు తెరిచాడు. చీకటిగావున్న ఇంట్లో లైటు వెలిగించాడు.

గౌండర్, దిలావర్‌లు కలిసి సరోజని ఒక గదిలోకి చేర్చారు. ఆమెను నవారు మంచంమీద పడుకోబెట్టారు.

రామేష్ ఇంటినిజాగ్రత్తగా గమనిస్తోన్నాడు. కాసేపయ్యాక గౌండర్ అలమైరానుంచి ఒకసీసా, సిరంజి తీసి ద్రవాన్ని అందులో ఎక్కించాడు. ఆ తర్వాత సరోజ కుడిచేతికి ఇంజెక్షన్ ఇచ్చాడు.

"ఇక భయంలేదు!" అన్నాడు తృప్తిగా తలాడించి.

అప్పటికి పావుగంట గడిచింది.

షేక్ జాడలేదు.

రామేష్ రక్తం పరుగులు పెడుతోంది. టైం అనవసరంగా వృధా అవుతోంది.

"ఆల్ రైట్, ఇకపదండి!" గౌండరన్నాడు గది నుంచి బయటికి నడుస్తూ.

రామేష్‌కి ఏమీ అర్థంకాలేను.

ఇంతలో గదిలో లైటారిపోయింది.

"గవుండర్! ఏమిటిది?" అడిగాడతను తికమకగా.

"ఏమీలేదు, నువ్వు బయటికి రా!"

రామేష్ కంగారుగా బయటికి వచ్చాడు. దిలావర్ తలుపుమూసి తాళంవేశాడు.

షేక్ ఇచ్చిన లైటర్‌తో సిగరెట్ వెలిగించి అన్నాడు గవుండర్, "ఇక సరోజ మనబందీ! రేపురాత్రి వరకు మన దగ్గర వుంటుంది. ఈ లోపు పదిలక్షలు రాబట్టుకోవాలి! కమాన్ బాయ్స్! లెటజ్ హావ్ ఎ డ్రింక్!"

రామేష్ నెత్తిమీద పిడుగులుపడ్డాయి.

భయంకరంగా అర్చాడు: "గవుండర్! ఏమిటి నువ్వన్నది?"

"ఆమెని కిడ్నాప్ చేశాం." క్లుప్తంగా చెప్పాడు గవుండర్.

"అంటే...ఆ షేక్...అరబ్ షేక్ గురించేమిటి?"

"అరబ్ షేక్ లేడు, ఆఫ్రికా గోరిల్లా లేదు. అదంతా హాంబగ్. నేనే అతన్ని పూరించి నాటకమాడాను. ఈ రాత్రి అతను దుబాయ్ వెళ్ళిపోయాడు..."

గవుండర్ మాటలు కామేష్ గుండెల్లో డైనమైట్స్‌లా పేలాయి.

"మోసం! గవుండర్, నువ్వు మోసం చేశావు! నన్ను ట్రాప్‌లో ఇరికించావు."

"కామేష్" ప్రశాంతంగా అన్నాడు గవుండర్. "ఎవ్వరూ ఎవర్నీ మోసం చెయ్యడంలేదు. పరిస్థితి మారింది. ప్రతిఫలం పెరిగింది. మూడులక్షలు—నీకు మూడు లక్షలిస్తాను—"

"నీకు పిచ్చిపట్టింది! రాప్ నుంచి నయాపైసా రాబట్టుకోలేవు! గవుండర్, మీ క్షేమం, నా క్షేమం కోరి చెబుతున్నాను, సరోజని వదిలేయ్! లేదా మనకి చావు తప్పదు! అసలు—అసలు ఈ విషయం నువ్వు ముందు ఎందుకు చెప్పలేదు?"

"నువ్వు ఒప్పుకోవని. ముందు అనుకున్నదానికంటే యిదేమీ నీచమైన పనికాదు. ఇందులోనే ప్రతిఫలం ఎక్కువ! పాపం, ఆ అమ్మాయికి యేటువంటి అన్యాయమూ జరగదు!"

కామేష్ తలపట్టుకుని కూచుండిపోయాడు. "గవుండర్! ఘోరంగా మోసం చేశావు! నేను పోలీసులకి చెప్పేస్తాను—"

"పిచ్చిగా మాట్లాడకు! ఆమె చచ్చిపోతుంది. నిన్ను మోసంచేశాను సరే, కానీ ఈ బిజినెస్‌లో మోసంలేదు. నీకు మూడులక్షలు ముడతాయి. రావ్ గురించి భయం అనవసరం. అతనేమీ చెయ్యడు. చెప్పినట్టు చేస్తాడు— సరోజ ఏకైక వారసురాలు. అంతేకాదు, ఈ బిజినెస్ యే మాత్రం పొక్కినా ప్రజల్లో ఆమెపైన వున్న అభిమానం నశిస్తుంది. కాబట్టి రావ్ గుట్టుచప్పుడు కాకుండా చెప్పినట్టు చేస్తాడు—మాడమ్‌కి కూడ చెప్పడు!"

దిలావర్ రామేష్కి విస్కీ అందించాడు.

"మరి సరోజ గురించి యేమిటి?"

"మనకి డబ్బు అందేవరకు, ఆమెని తిరిగి ఇంటికి చేర్చేవరకు, అదే స్థితిలో వుంటుంది—సుమారు పద్ధెనిమిది గంటలు."

"డబ్బు ఎవరు తెస్తారు?"

"రావ్‌కి ఫోన్ చేస్తాను, నీతో పంపమని. కమాన్, ఇక వెళదాం! దిలావర్, మా యిద్దర్నీ కార్లో డ్రైవ్ చెయ్యి. నేను దారిలో దిగిపోయి రావ్‌కి ఫోన్ చేస్తాను. రామేష్ని బంగళా దగ్గర డ్రాప్ చెయ్."

రామేష్ వులిక్కిపడ్డాడు, "ఇక్కడెవరు వుంటారు?"

"జానీ. భయపడకు! అతను సరోజను ఏమీ చెయ్యడు!" గవుండర్ అన్నాడు, "నేను రావ్‌కి ఫోన్ చేస్తే అతను తక్షణం బంగళాకి వెళతాడు. ఆలోపు నువ్వు బంగళాలో వుండాలి!"

6

సరోజని తెలివితప్పించి రామేష్ తీసుకెళ్ళిపోయాక, అరగంట తర్వాత అవుట్‌హౌజ్‌లో నిద్రపోతున్న స్వామికి మెలుకువ వచ్చింది.

ఈ మధ్య వారానికి రెండుమూడు రాత్రులు అతనికి సరిగా నిద్రపట్టడంలేదు. అతని వయసును దృష్టిలో వుంచుకుని కారణం ఎవరైనా వూహించుకోవచ్చు. తన సొంత వూరు అనకాపల్లి వెళ్ళి త్వరగా పెళ్ళి చేసుకుని వచ్చేయాలని అతనికి చాలా కసిగావుంది.

కానీ రావ్‌ని అడిగితే, "పెళ్లా! నీకెందుకు? నీకంటే పెద్దవాడ్ని నేనే చేసుకోలేదు" అని కొట్టి పారేస్తాడు. ఈ సమస్య కొరకరాని కొయ్యలా తయారైంది స్వామికి.

బెడ్ మీంచి లేచి కూజాలో నీళ్లు వొంచుకుని తాగాడు. ఆ తర్వాత తలుపు తెరుచుకుని బయటికి వచ్చాడు. చీకటిగా ఉంది. అతనిలో కోరిక రగిలింది.

తనకిప్పుడు 'అది' కావాలి—'అది' లేకపోతే నిద్ర పట్టదు!

అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ అవుట్ హౌజ్ వేపుకి నడిచాడు. తలుపు దగ్గర ఆగి తట్టాడు. సమాధానం లేదు. కిర్రుమని తలుపు తెరుచుకుంది. అతనికేమీ అర్థం కాలేదు. లోనికి ఒక అడుగు వేసి, చీకట్లో నిలబడ్డాడు. "కామేష్! కామేష్, కొంచెం విస్కీ ఇప్పించు! నిద్ర పట్టడం లేదు!"

సమాధానంలేదు. తడుముకుంటూ లైట్ స్విచ్ నొక్కాడు. గదిలో ఎవరూ లేరు—తనొక్కడు తప్ప. బెడ్ ఖాళీగావుంది. వెనక గదిలోకి నడిచాడు, కిచెన్‌లోకి వెళ్ళాడు, బాత్‌రూంలో చూశాడు ..కామేష్ ఎక్కడా లేడు.

ఎక్కడికెళ్లాడు? ఆలోచించుకుంటూ తిరిగి ముందు గదిలోకి వచ్చాడు. రాక్‌లో భూటాన్ విస్కీ బాటిల్ కన్పించింది. ఆవేశంగా దాన్నందుకుని కుర్చీలో కూర్చున్నాడు.

అదేక్షణంలో రామేష్ ప్రహరీగోడ దూకి లోనికి వచ్చాడు. అవుట్ హౌజ్ దగ్గరగా హఠాత్తుగా అదిరిపడి ఆగిపోయాడు.

ముందు గదిలో లైటు వెలుగుతోంది!

ఎవరొచ్చారు? రావ్ వచ్చేశాడా! అతని నరాలు బిగదీసుకుపోయాయి: గవుండర్ అడుగడుగునా మోస గిస్తున్నాడు! సరిగ్గా అరగంట తర్వాత రావ్ కి ఫోన్ చేస్తానన్నాడు—ఇంకా అయిదు నిముషాలున్నాయి... అప్పుడే చేసేశాడా!

ఏం చెయ్యాలో పాలుపోలేదు రామేష్ కి. తిరిగి వెళ్ళి గవుండర్ ని చంపాలన్నంత కసిపుట్టింది. కానీ, ఆ ఆలోచనకి వ్యతిరేకంగా అవుట్ హౌజ్ వేపుకు నడిచాడు. కాళ్ళు విపరీతంగా వణుకుతున్నాయి. అతికష్టం మీద తలుపు చేరుకుని జాగ్రత్తగా లోనికి తొంగిచూశాడు...

స్వామి విస్కీ సేవిస్తూ పెదవులు చప్పరిస్తోన్నాడు.

రామేష్ నెమ్మదిపడ్డాడు. అయినా భయం తొలగలేదు.

స్వామికి యింకా నిషా ఎక్కలేదు. సోడా లేకుండా విస్కీ తాగడం అతనికి కష్టంగా వుంది. కనీసం నీళ్ళయినా కలుపుకుందామని లేవబోతుండగా గుమ్మంలో రామేష్ ని చూశాడు. అదిరిపడి కుర్చీలో కూలబడ్డాడు. "క్షమించు రామేష్...నీ అనుమతి లేకుండా..." అంటూ గొణిగాడు.

"ఫరవాలేదు తాగు" అన్నాడు రామేష్.

స్వామి వెంటనే నవ్వి, "నువ్వూ రా!" అన్నాడు. రామేష్ వెళ్ళి అతని కెదురుగా కూర్చున్నాడు. అతని శరీరం యింకా వణుకుతోనే వుంది.

స్వామికళ్ళు రామేష్ మీద పడ్డాయి. అతనికేదో

తట్టింది. "రామేష్ యెక్కడికెళ్ళావు? ఎందుకలా పడుతున్నావ్?"

రామేష్ జాగ్రత్తపడ్డాడు. "ఏమీ లేదు...ఏమీ లేదు. పరిగెత్తాను...అంతే!"

"పరిగెత్తావా? ఎందుకు?" తికమక పడ్డాడు స్వామి.

రామేష్ ఉరిమిచూశాడు, "రాత్రిపూట పరిగెత్తడం నాకలవాటు. నేను బాడీగార్డ్‌ని కదా! ఎక్సర్‌సైజ్..."

"ఓహో! ఆల్ రైట్, ఇక తాగుదాం!" అన్నాడు స్వామి.

ఆ తర్వాత ఇద్దరూ తాగటంలో నిమగ్నమయ్యారు. స్వామిమాటలు వింటూ రామేష్ ఊ కొడుతున్నాడే గానీ, అతని ఆలోచనలు ఎక్కడో వున్నాయి. పావు గంట తర్వాత స్వామి వెళ్ళిపోయి తన గదిలో పడు కున్నాడు.

రామేష్‌కి నిషా పూర్తిగా ఎక్కింది. బెడ్ మీద పడు కుని కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

7

టెలిఫోన్ శబ్దం ఎ. బి. రావ్ నిద్ర చెడగొట్టింది. బధకంగా కళ్ళు తెరిచి, కొన్నిక్షణాల్లో తేరుకొని, అలాగే పడుకొని టీపాయ్‌మీది ఫోన్ అందుకొని అస్పష్టంగా గొణిగాడు, "ఎ. బి. రావ్ హియర్."

"హల్లో మిస్టర్ రావ్. సరోజ క్షేమంగా చేరుకో వాలంటే మాకు పదిలక్షలు కావాలి."

అవతలి మాటలు రావ్‌ని అదరగొట్టాయి. ఆ కంఠం అతని వెన్నులోంచి చలి పుట్టించింది. హఠాత్తుగా లేచి నిలబడి అరిచాడు, "హల్లో, వాట్ నాన్సెన్స్ యూ ఆర్ స్పీకింగ్!"

"సరోజ క్షేమంగా చేరుకోవాలంటే మాకు పదిలక్షలు కావాలి. దిసీజ్ కిడ్నాపింగ్ బిజినెస్. ఈ బిజినెస్‌లో తీసుకోవలసిన జాగ్రత్తల గురించి మీకు చెప్పనవసరం లేదనుకుంటాను? నో పోలీస్! నో ట్రిక్స్! నో డబుల్ క్రాస్! చెప్పినట్టు చెయ్యండి. రేపురాత్రి 8 గంటలకి బాడీగార్డ్ కామేష్‌కి డబ్బిచ్చి లంగర్‌హౌస్ దగ్గర పంపండి. సరోజని అతనికి అప్పగించేస్తాం. అతనికి వార్నింగ్ ఇవ్వండి. ట్రిక్కులు చెల్లవు!"

లైన్ కట్ అయింది. రావ్ వొళ్ళు చల్లబడింది. రిసీవర్ బలంకొద్దీ విసిరికొట్టి అలాగే నైట్‌గవున్‌తో బయటకి వురికేడు.

కారెక్కి వేగంగా డ్రైవ్ చేస్తూ బంగళాకి ప్రయాణమయ్యాడు. పావుగంటలో అక్కడికి చేరుకున్నాక, గేటు ముందు కారాపి దిగాడు. అతన్ని చూసి గూర్ఖా గాభరా చెందాడు. రావ్ గేటు తెరచుకొని లోనికి శక్తికొద్దీ పరిగెత్తాడు.

బంగళా మెట్లెక్కి వరండా చేరుకొని, అనిత గది కిటికీవద్ద ఆగాడు. కిటికీమీద నెమ్మదిగా తడుతూ ఆమెని పిల్చాడు. కాస్సేపయ్యాక కిటికీ తెరుచుకుంది. అనిత గాభరాగా తొంగి చూసింది.

"సర్, మీరా!"

"ష్! గట్టిగా మాట్లాడకు! తలుపు తెరువ్!"

రెండు నిమిషాలయ్యాక సింహద్వారం తెరుచుకుంది. రావ్ లోనికి జొరబడి అనిత చెయ్యిపుచ్చుకొని వేగంగా మేడమెట్లవేపు కదిలాడు. అనిత నిద్రమత్తు వదిలింది. ఆమెకేమీ అర్థంగావడంలేదు.

రావ్ మేడమీద సరోజ గదిలోకి ప్రవేశించి అనితను సోఫాలో తోశాడు. ఆ విసురుకు ఆమె గట్టిగా మూలి

గింది. రావ్ లైటు వెలిగించి గదిలో ఆతృతగా చూసేడు. సరోజ లేదు.

“డామిట్! అనితా, సరోజని కిడ్నాప్ చేశారు!” అర్చాడతను.

“స...ర్?” అనిత కర్థంగాలేదు.

“సరోజని కిడ్నాప్ చేశారు. హౌ ఇటీజ్ పాసిబుల్! ఎలా జరిగింది? మైగాడ్! ఇప్పుడేమి చెయ్యడం! మాడమ్‌కి తెలిస్తే—”

అనిత విపరీతంగా వణకసాగింది. “సర్! సరోజ... సరోజకేమయింది? ఆమెని ఎవరు తీసుకెళ్ళారు? ఎలా తీసుకెళ్ళారు?”

ఆమె మాటలకి సమాధానం ఇవ్వలేదు రావ్, “పది లక్షలు! అంతడబ్బు ఎక్కడ్నుంచి తేవాలి? ఓహ్, గాడ్! ఇప్పుడు...ఇప్పుడు...అనితా! రమేష్‌ని పిలు!”

అనిత టెలిఫోన్ వేపు వురికింది.

ఫోన్ రింగయి రమేష్ నిద్ర చెడగొట్టింది. అతను చటుక్కున రిసీవర్ అందుకున్నాడు. ఫోన్ యెవరు చేస్తున్నారు?

అవతలినుంచి వినిపిస్తోన్న మాటలతని ఒంటిని చల్లబర్చాయి. కాళ్లలో వణుకు ప్రారంభమయింది. అవతలి మాటలు పూర్తిగావిని, “అలాగే, ఇప్పుడే వస్తున్నాను” అని రిసీవర్ పెట్టేసి బంగళా వేపుకి వురికేడు.

గదిలో రావ్ అసహనంగా పచార్లు చేస్తున్నాడు. ఇది వూహించని సంఘటన. అనిత చేతులు నలుపుకుంటూ నిలబడింది.

రమేష్‌ని చూసి రావ్ ఉగ్రుడయ్యాడు, “రాస్కెల్ ఇదెలా జరిగింది? దీనికి నీ సంజాయిషీ ఏమిటి?”

“ఏం జరిగింది సర్?” అర్చాడు రమేష్.

రావ్ చూపులు అతనిపైన నిలిచాయి, "సరోజని కిడ్నాప్ చేశారు. పదిలక్షలు కోరుతున్నారు. ఇవ్వక పోతే ప్రాణాలు తీస్తారట. ఆ దుర్మార్గులెవరు? ఇక్కడికెలా వచ్చారు?"

రామేష్ గాభరా పడ్డాడు. "సర్! ఏమిటి మీరనేది? సరోజని కిడ్నాప్ చేశారా? ఎలా? ఎవరికి సాధ్యం! సర్, మీరు చెప్పేది నిజమేనా?"

"నిజమే!" అర్చాడు రావ్. "ఇది నీవల్లనే జరిగింది! నీ సంజాయిషీ ఏమిటి?"

"క్షమించండి సర్! ఆమెను యింట్లో గార్డ్ చేసే బాధ్యత నాకులేదు. కాబట్టి సంజాయిషీ చెప్పే అవసరంలేదు. మీరు నిశ్చింతగా వుండండి. సరోజని నేను రక్షిస్తాను!"

"ఎలా?"

"మీరు డబ్బిస్తే ఆమె క్షేమంగా దక్కుతుందన్నది వేరే విషయం. కానీ డబ్బెందుకివ్వాలి? కిడ్నాపర్సని నేను పట్టుకొంటాను. ఆమెను క్షేమంగా తీసుకవస్తాను. నామీద నమ్మకం లేకపోతే డబ్బిచ్చేయండి. లేదా, పోలీసు రిపోర్టివ్వండి!"

"డామిట్! డబ్బివ్వకుండా నువ్వామెను రక్షించలేవు. పోలీసు రిపోర్టిస్తే పరిస్థితి విషమిస్తుంది. అనిత, రామేష్! నా మాటలు జాగ్రత్తగా వినండి. ఈ వ్యవహారం మన ముగ్గురిమధ్య వుండిపోవాలి. బయట పొక్కకూడదు. ముఖ్యంగా మాడమ్‌కి తెలియకూడదు! ఆమె యెలా రియాక్టు అవుతుందో యెవరూ వూహించలేరు! దటీజ్ డేంజరస్. పోలీసు రిపోర్టిస్తే ఈ వ్యవహారం ప్రచారమవుతుంది. సరోజ ప్రతిష్ట దెబ్బతింటుంది. ఆమె ప్రాణాలకే ఆపద కలగవచ్చు. అర్థమయిందా?"

రమేష్ తలూపాడు, "మరి స్వామి విషయం ఏమిటి?"

"వాడిక్కూడా తెలియకూడదు. రేపురాత్రి ఎనిమిది గంటలవరకు గడువు పెట్టారు కిడ్నాపర్స్. ఈ వ్యవహారంలో డబ్బు చెల్లించడం తప్ప మరో గత్యంతరం లేదు"

"మరి మాడమ్‌కి, స్వామీకీ, సరోజ గురించి యేం చెప్పాలి?"

రావ్ ఒక్క క్షణం కలవరపడ్డాడు. ఏదో తీవ్రంగా ఆలోచించి తలవూపి అన్నాడు, "ఆమె ఉదయం ఐదు గంటల ట్రయిన్‌కి గుల్మార్గ్ వెళ్ళిందని చెప్పండి, స్నేహితులతో."

"గుల్మార్గ్ ఎందుకు?" అనిత అడిగింది తికమకగా.

"మౌంటనీరింగ్, స్కైయింగ్ నేర్చుకోడానికి. వారంరోజులలో తిరిగి వస్తుంది."

"కానీ ఆమె రేపురాత్రి తిరిగి వస్తుంది కదా?" రమేషన్నాడు.

రావ్ అసహనంగా కసిరాడు, "డామిట్! సరోజ చిత్రమయిన మనిషి! ఆమె ప్రోగ్రాం కాన్సిల్ చేసుకొని వచ్చేసిందని చెప్పండి!"

ఆ తర్వాత ఎవరికీ సందేహాలు రాలేదు.

8

మర్నాడు వుదయం మాడమ్ గిరిజ కాలకృత్యాలు తీర్చుకుని, టిఫిన్ దగ్గర కూర్చుని అడిగింది, "సరోజ యింకా లేవలేదా?"

అనితలో సన్నగా వణుకు ప్రారంభమైంది. గుండె ఝల్లుమంది. "ఆమె—ఆమె... ఉదయం వూరికెళ్ళింది."

గిరిజ స్పూను కింద పెట్టేసింది, "వూరుకెళ్ళిందా? యే వూరు?"

"గుల్మార్గ్" ధైర్యం కూడదీసుకుని అంది అనిత. "కాశ్మీర్ దగ్గర. వారం రోజుల్లో వస్తుంది."

"ఎందుకెళ్ళింది? ఎవరితో వెళ్ళింది?"

"ఫ్రెండ్స్‌తో వెళ్ళింది. మౌంటనీరింగ్ — అంటే కొండలెక్కడం—వగైరా నేర్చుకోడానికి—"

"నాతో చెప్పలేదే?"

"వెళ్ళేక్షణం వరకూ ఎవరికీ చెప్పలేదు. ఉదయం నా దగ్గరికి వచ్చి చెప్పి వెళ్ళిపోయింది."

"వెంట ఎవరున్నారు?"

"ఫ్రెండ్స్."

"ఇంకా?"

అనిత కలవరపడింది, "అంటే?"

"రామేష్ వెళ్ళలేదా?"

అనిత రక్తనాళాలు చిట్లిపోయాయ్. ముఖంలో రక్తం ప్రవహించింది. ఎర్రబడ్డ ఆమె ముఖంచూసి మళ్ళీ అడిగింది గిరిజ.

అనితగాని, రావ్‌గానీ, రామేష్‌గాని, ఆమె యీ ప్రశ్న వేస్తుందని ఊహించలేదు!

"లేదు—రామేష్ వెళ్ళలేదు!"

"ఎందుకు వెళ్ళలేదు?" కోపంగా అర్చింది గిరిజ, "అతని ఉద్యోగమేమిటి?"

అనిత అడుతగిలింది, "మీరనవసరంగా—"

"నోర్ముయ్!" గర్జించింది గిరిజ, "రామేష్ ఎక్కడ వున్నాడు? ఆ సోమరిపోతునిలా పిలువ్!"

అనిత ఫోన్ దగ్గరికి వురికింది.

గడ్డం గీసుకుంటున్న రామేష్ టెలిఫోన్ శబ్దం విని రిసీవర్ ఎత్తాడు. అవతల మాటలు విని మళ్ళీ తాపీగా గడ్డం గీసుకోసాగాడు. అది పూర్తయ్యాక ముఖం కడు

క్కని నిదానంగా బయలుదేరాడు బంగళాకి.

మాడమ్ ఎందుకు పిలుస్తోందో అతనికి తెలుసు, అయితే ఆమె అడిగే ప్రశ్న ఎలాంటిదో అతనికి తెలీదు.

"కామేష్!" గిరిజ అంది ఉద్రేకంగా, "నువ్వు సోమరి పోతువే కాదు, నీ సోమరితనం నా వంశానికి ప్రమాదం తెచ్చిపెడుతుందని యిప్పుడే తెలిసింది. సరోజవెంట నువ్వెందుకు వెళ్ళలేదు?"

కామేష్ అదిరిపోయాడు. బోనులోపడ్డ ఎలుకలా అటూ యిటూ చూశాడు గాభరాగా. ఇప్పుడు తను ఎలాంటి చిక్కులో పడ్డాడో వెంటనే అర్థమైంది. డామిట్! రావ్ ట్రాప్‌లో ఇరికించేశాడు!

"మాట్లాడవేం?" అర్చింది గిరిజ.

కామేష్ తేరుకున్నాడు, "మాడమ్...సరోజ-సరోజ ఊరికెళుతున్నట్టు అనిత నాకు ఫోన్ చేసింది. వెంటనే వచ్చాను. ఆమె హఠాత్తుగా ఎందుకు వెళుతుందో— అర్థంకాలేదు! గుల్మార్గ్ వెళుతున్నట్టు చెప్పింది. నేనూ వస్తానన్నాను—కానీ వద్దంది. అంతమంది ఫ్రెండ్స్‌లో బాడీగార్డ్ అనవసరం అంది. ఎంత చెప్పినా విన్పించుకో లేదు! వెళ్ళిపోయింది—"

"వెంటనే నాకెందుకు చెప్పలేదు?"

అతను గుటకమింగి వెంటనే అన్నాడు, "మీరు స్లీపింగ్ పిల్ తీసుకున్నారు ..అనిత ఎంత లేపినా మెలుకువ రాలేదు!"

కామేష్‌నీ, అనితనీ తదేకంగా చూసింది గిరిజ. అనిత కామేష్‌ని ఆందోళనగా చూస్తోంది. అతను అన్ని అబద్ధాలు ప్రవాహంలా ఎలా వదిలాడో అర్థంకావడం లేదామెకి.

"సరే, వెళ్లండి!" గిరిజ అంది చివరికి, "ఒక విషయం

గుర్తుంచుకోండి — సరోజ క్షేమంగా తిరిగి రాకపోతే... తిరిగి రాకపోతే నాతోపాటు మీరూ ఛస్తారు! జాగ్రత్త!!"

కామేష్ తలూపి బయటికి నడిచాడు. శరీరం నిలువునా కంపించిపోతోంది. తానేం చేస్తున్నాడో తనకే తెలియదు!

అవుట్‌హౌస్ తలుపు తెరుస్తోండగా ఫోన్ శబ్దం వినిపించింది.

మళ్ళీ ఎవరు?

కామేష్ మతి చెడిపోయింది. గబగబ వెళ్ళి రిసీవర్ ఎత్తాడు.

"కామేష్, డబ్బివ్వడానికి రావ్ ఒప్పుకున్నాడు" బుల్‌డోజర్ గొంతు ఖంగుమంది అవతలినించి.

కామేష్ గాభరా తగ్గింది, "గుడ్ లక్. నేను తీసుకుని వస్తాను. సరోజ ఎలావుంది?" గొంతు స్థాయి తగ్గించి రహస్యంగా పలికాడు.

"భయపడకు! ఇంకా మత్తులోనే వుంది" అన్నాడు గవుండర్.

"డోస్ జాగ్రత్త! నేను ఎన్నిగంటలకి రావాలి?"

"రాత్రి ఎనిమిది గంటలకి. జాగ్రత్త సుమా! గుడ్ బై!"

మరుక్షణం లైను కట్ అయింది. చాలాసేపు ఏదో ఆలోచిస్తూండిపోయాడు కామేష్.

మూడులక్షలు! ఆ డబ్బు నిజంగా నాది కాబోతుందా? నమ్మవచ్చా? ఓహ్ గాడ్! ఏంచేసుకోను అంతడబ్బు!

వెంటనే అతని కళ్ళముందు బొంబాయి మహానగరం

మెదిలింది. కన్న కలలు ఫలించే రోజు యింత దగ్గర్లో వుందా!

రమేష్ వాస్తవలోకాన్ని వదిలేసి ఊహాలోకంలో పడిపోయాడు. భవిష్యత్ కార్యక్రమాల గురించి పథకాలు తయారుచేయసాగాడు. అరగంట ... గంట ...గడిచి పోయాయి.

సరోజ యింటికి రాగానే తను ఈ ఉద్యోగం వదిలేసి ఆ డబ్బుతో బొంబాయి వెళ్ళిపోవాలి. ఈ ఉద్యోగంలో సోమరితనం, నిర్లక్ష్యం ఎక్కువవుతున్నాయని మేడమ్‌కి కారణం చెప్పాలి.

స్వామి గదిలో ప్రవేశించాడు.

రమేష్ ఉలిక్కిపడి చూసి, "ఏమిటి?" అనడిగాడు.

"బాస్ పిలుస్తున్నాడు" అన్నాడు స్వామి ముక్తసరిగా. అతని కళ్ళు రమేష్ని ఆదోలా, తీక్షణంగా చూస్తున్నాయి.

ఇంతవరకు స్వామి అలా యెన్నడూ రమేష్ని చూడలేదు.

9

ఎ. బి. రావ్ రమేష్‌ని చూసి, "యిలారా, కూచో. నీతో చాలా విషయాలు మాట్లాడాలి" అన్నాడు.

రమేష్, రావ్‌ని చూసి లోనికివచ్చి కూచున్నాడు అతని కెదురుగా. రాత్రంతా నిద్రలేకపోవడం వలన రావ్ కళ్ళు ఎర్రబడ్డాయి. ముఖంలో అలసటవుంది.

"సర్, యెందుకు పిల్చారు?" రమేష్ అడిగాడు ధైర్యంగా.

రావ్ అన్నాడు, "నేను పెద్దచిక్కులో పడ్డానిప్పుడు. నీ సహాయం కావాలి."

"చెప్పండి సర్. ఏ సహాయమైనా చేస్తాను."

"డబ్బు చెల్లించడానికి నేను సిద్ధంగా వున్నాను. కానీ..."

ఆగిపోయాడు రావ్. రామేష్ ఆతృతగా చూశాడు.

రావ్ మళ్ళీ అన్నాడు రామేష్ని పరీక్షగా చూస్తూ, "డబ్బు బ్యాంకులో వుంది. చెక్కు వ్రాసి నీచేత తెప్పించుకోగలను, కానీ..."

మళ్ళీ ఆగిపోయాడతను.

"కానీ?...సర్?" రామేష్ అన్నాడు.

"నా అధికారానికి కొన్ని పరిమితులున్నాయి" రావ్ చెప్పాడు.

"ఏమిటవి?"

"చెక్కు వ్రాసి బ్యాంకునుంచి డబ్బు తీయగలను. అయితే, తొంభైతొమ్మిది వేల, తొమ్మిదివందల తొంభైతొమ్మిది రూపాయల, తొంభైతొమ్మిది పైసలకుమాత్రం చెక్కు వ్రాసే అధికారం నాకుంది. ఆపైన నయాపైసా మించినా నాకు అధికారంలేదు."

రామేష్ కలవరపడి, "నాకర్థంకాలేదు సర్!" అన్నాడు.

రావ్ చెప్పినమాటల్ని తిరిగిచెప్పి, "నేను వ్రాసే చెక్కు లక్షరూపాయలలోపు వుండాలి. ఇప్పుడు పది లక్షలు అవసరం వుంది. అంతడబ్బు డ్రాచేసే అధికారం నాకు లేదు!" అన్నాడు.

"ఎవరికి వుంది?"

"లక్షరూపాయల చెక్కుపైన మాడమ్ సంతకము కావాలి. నా సంతకం చెల్లదు."

"అయితే చిక్కేమిటి? ఆమె సంతకం తీసుకోండి."

రావ్ కోపంగా చూశాడు, "నువ్వు మర్చిపోతున్నావు. ఈ వ్యవహారం మాడమ్కి తెలియకూడదన్నాను"

"క్షమించండి. ఈ వ్యవహారం మాడమ్‌కి తెలియదు. డబ్బు ఇంకేదో అవసరానికని చెప్పండి."

"ఆమెను మోసం చెయ్యను."

"ఇది మోసంకాదు. ఆమె కూతురి క్షేమంకోసం."

"అవును. ఆమె కూతురి క్షేమంకోసం. అయితే సరోజ అపాయంలో వుందని ఆమెకి చెబితే ఆమెచావుకి కారకుణ్ని నేనవుతాను. అలాగాక డబ్బు ఇంకేదో అవసరానికని అబద్ధం చెబితే ఆధారాలు కావాలి. ఏ అవసరానికి? ఉన్నపళంగా నేనెలాటి అవసరాన్ని సృష్టించే స్థితిలో లేను!"

కామేష్‌కి పిచ్చెక్కినట్టయింది.

"అయితే ఏం చేస్తారు? మనం ఎంత త్వరపడితే అంత మంచిది. లేదా సరోజ ప్రాణాలకే ముప్పు! ఏదో ఒకటి త్వరగా ఆలోచించండి."

"ఆలోచించాను," రావ్ అన్నాడు. "బాగా ఆలోచించాను. ఈ ఆలోచన నా మెదడులోకి రావడం..." నవ్వాడతను. "సరే, నా ఆలోచనని ఆచరణలో పెట్టేందుకు నీ సహాయం కావాలి. ఈ సహాయం నువ్వు చేస్తే జన్మకంతటికీ గుర్తుంచుకునే బహుమానమిస్తాను."

చివరిమాటలు విని ఉలికిపడి రావ్ కళ్ళలోకి చూసేడు కామేష్. క్రూరంగా మెరుస్తున్నాయి.

"సర్, ఏం సహాయం చెయ్యాలి?"

రావ్ సొరుగులాగి టేప్ రికార్డర్ బయటకు తీశాడు. ఒకసారి కామేష్‌ని చూసి దాన్ని టేబిల్ మీద వుంచాడు.

కామేష్ కళ్లప్పగించి రికార్డర్‌ని చూస్తున్నాడు. అతనికేమీ అంతుబట్టడం లేదు.

"సర్, ఏమిటిది!"

"నీకు తెలుసు. స్విచ్ నొక్కు." రావ్ లేచి గదిలో పచార్లు చేయసాగాడు.

రామేష్ ఒళ్ళు జలదరించింది.

వణుకుతున్న చేతులతో రికార్డర్ స్విచ్ నొక్కాడు.

కొన్ని క్షణాలు నిశ్శబ్దం.

ఆ తర్వాత మాటలు విన్పించాయి :

"రామేష్, డబ్బివ్వడానికి రావ్ ఒప్పుకున్నాడు." గవుండర్ గొంతు.

"గుడ్ లక్. నేను తీసుకొని వస్తాను. సరోజ యెలా వుంది?" రామేష్ గొంతు.

"భయపడకు! ఇంకా మత్తులోనే వుంది" గవుండర్ గొంతు.

"డోన్ట్ జాగ్రత్త! నేను ఎన్నిగంటలకి రావాలి?" రామేష్ గొంతు.

"రాత్రి ఎనిమిది గంటలకి. జాగ్రత్త సుమా! గుడ్ బై!" మళ్ళీ గవుండర్ గొంతు.

"గవుండర్! సరోజని జాగ్రత్తగా చూడు! గుడ్ బై!" మళ్ళీ రామేష్ గొంతు.

ఆ తర్వాత మాటలు విన్పించలేదు.

అంతే... రామేష్ నెత్తిమీద పిడుగులవర్షం ప్రారంభమయింది. నోరు తడారిపోయి నాలిక పిడచకట్టుకుపోయింది. కళ్ళు చీకట్లుకమ్మి ముందుకుతూలి టేబిల్ మీద తల వాల్చేశాడు.

రావ్ చుట్ట విసిరేసి మరోచుట్ట వెలిగించాడు. తిరిగి రివాల్వింగ్ ఛేర్‌లోవచ్చి కూచొని, "నా ఆలోచన బావుందికదూ?" అన్నాడు గర్వంగా. రామేష్ తేరుకొని చూశాడు. మోసం జరిగిందని అతనికి తెలిసిపోయింది. అయితే ఎలా జరిగిందో అర్థంగా లేదు.

"చాలా బాగుందిసర్. ఈ ఆలోచన మీకెలా వచ్చింది?" అనడిగాడు ధైర్యంగా. ఇప్పుడు తామిద్దరు శత్రువులు. రావ్ తన యజమానికాడు. అతన్ని ధయిర్యంగా ఎదుర్కోవాలి.

"నువ్వొక తప్పటడుగు వేశావు రామేష్," రావ్ అన్నాడు. "రాత్రి నువ్వు బయటకు వెళ్ళి వచ్చినపుడు స్వామి చూశాడు. ఉదయం నాతో చెప్పాడు. నువ్వు బయటికెందు కెళతావ్? ఇందులో ఏదో మర్మం వుందని పించింది. ఈ కిడ్నాపింగ్ లో నీ హస్తంకూడ వుందని అనుమానం కలిగింది. వెంటనే నీ టెలిఫోన్ని టాప్ చేయించాను. ఉదయం నువ్వూ, గవుండర్ ఫోన్ లో మాట్లాడుతున్న మాటలు టేప్ అయ్యాయి. నువ్వు దొరికి పోయావు.

"యూ కన్నింగ్ బాస్టర్డ్! విశ్వాసంగల కుక్కలా కన్పించేవాడివి, జిత్తులమారి నక్కలా తేలావు! నీ చావు బ్రతుకులు ఇప్పుడు నా చేతిలో వున్నాయి. సరోజని మర్యాదగా నా కప్పగించు!"

రావ్ అరుపువిని రామేష్ అదిరిపడ్డాడు.

స్వామి తనని చూశాడు! ఎంత చిన్న పొరపాటు! స్వామివల్ల ప్రమాదం వుంటుందని తానెందుకు వూహించ లేదు? ఆ ఒక్క పొరపాటువల్ల ప్లానంతా తలకిందు లయింది. పదిలక్షలు మంటగలిశాయి! అంతేగాక ప్రాణాలమీదికి వచ్చింది వ్యవహారం!

"రామేష్!" రావ్ హెచ్చరించాడు. "మంచిగా చెబుతున్నాను, సరోజని నాకప్పగించు. నిన్ను క్షమించి వదిలేస్తాను. నాకు ద్రోహంచేసి క్షేమంగావున్న మొదటి మనిషివవుతావు. మూడు గంటలలోగా సరోజ నాముందుండకపోతే నిన్ను చంపేస్తాను."

కామేష్ నిర్లక్ష్యంగా చూశాడు.

రావ్ మళ్ళీ అన్నాడు. "నిన్ను చంపుతాననే భయంతో నన్ను హత్యచేసే ప్రయత్నం చెయ్యకు! నా భద్రత గురించి అన్ని ఏర్పాట్లు చేసుకున్నాను. ఆ టేప్ తీసికెళ్ళి నీ పార్ట్‌నర్స్‌కి వినిపించు. ఆ తర్వాత సరోజని నా కప్పగించు. ఒరిజినల్ టేప్ ఒకానొకచోట వుంది. నేను చనిపోయిన పక్షంలో అది పోలీసులకి చేరుతుంది. చాలా ప్రమాదకరం! మైసన్, ప్లీజ్ గెటవుటాఫ్ హియర్!"

రావ్ అరుపువిని, టేప్ రికార్డర్ అందుకొని తల వంచుకొని, బయటికి నడిచాడు కామేష్.

10

టేప్ రికార్డర్‌లోని మాటలు విని నిప్పుతొక్కిన కోతిలా గంతులు వేశాడు గవుండర్, "నాన్సెన్స్ ఇది యెలా జరిగింది? కామేష్! ఇందులో మోసంవుంది. నువ్వు చేశావు! ఈ టేప్ నువ్వే సృష్టించావు!"

"షటప్ బాస్టర్డ్!" అరిచాడు కామేష్ కోపంగా. "పిచ్చిగా మాటాడకు. రావ్‌కి ఫోన్ చేసి కనుక్కో. రాత్రి నేను బయటకెళ్ళినట్టు స్వామిచూసి రావ్‌తో చెప్పాడు. రావ్‌కి నామీద అనుమానంవచ్చి టెలిఫోన్ ట్యాప్ చేయించాడు. గవుండర్! ముందే చెప్పాను, రావ్ నుంచి నయాపైసాకూడా రాబట్టుకోలేవని! ఇప్పుడు తెలిసిందా? సరోజని వదిలెయ్! క్షేమంగా వుంటాం. లేదా చచ్చిపోతాం."

"చచ్చేదెవరు?" అరిచాడు గవుండర్. "రావ్‌కి నేను హెచ్చరిక చేశాను—డబుల్ క్రాస్ చేయకూడదని. నా మాట విన్లేదు. ఇప్పుడు సరోజని చంపేస్తాను."

"గవుండర్! నీకు మతిపోయింది. ఆమెను చంపితే మనమూ చచ్చినట్టే. ఇక మన ఆటలు సాగవు. రావ్ చెప్పినట్టు మూడుగంటలలోగా సరోజని అతని చేతికి అప్పగించాలి. లేదా వొరిజినల్ టేప్ పోలీసుల చేతిలోకి వెళుతుంది!"

"వొరిజినల్ టేప్ ఎక్కడవుంది?"

"తెలియదు. అతను చెప్పలేదు. పొరపాటు చెయ్యకు. రావ్‌ని చంపితే చాలా ప్రమాదం—టేప్ పోలీసులకి చేరుతుంది."

గవుండర్ పిడికిలి బిగించి బల్లమీద గుద్దాడు.

దిలావర్, జానీలు చెవులప్పగించి వింటున్నారు.

"గవుండర్," కామేష్ మళ్ళీ అన్నాడు. "నామాట విను. ఆ పదిలక్షలు మనకిదక్కవు. ఈ పథకం పారదు. సరోజని వదిలేద్దాం...రావ్ మనమీద ఎలాంటి చర్య తీసుకోనన్నాడు. సరోజని వదిలేద్దాం!"

గవుండర్ కళ్ళు మెరిశాయి.

"కామేష్, సరోజ కిడ్నాప్ చేయబడినట్టు మాడమ్‌కి తెలిస్తే ఏమవుతుంది?" అడిగాడతను.

కామేష్ అదిరిపడ్డాడు, "గవుండర్! ఈ బిజినెస్ మాడమ్‌కి తెలియకూడదు!"

"నాకు తెలుసు. మాడమ్‌కి తెలిస్తే ఆమె కేదయినా సంభవించవచ్చు...ప్రాణాలు పోవచ్చు...కాబట్టి రావ్ ఆ జాగ్రత్త తీసుకొనే వుంటాడు. ఇప్పుడు మన పని తేలిక! రావ్‌ని బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తే చాలు."

"గవుండర్!"

"డోంట్ బాదర్! రావ్‌ని ఎలా దారికి తేవాలో నాకు మార్గం తట్టింది. నన్ను డబుల్ క్రాస్ చేస్తాడా? నాశనమయిపోతాడు! కామేష్, నేనిప్పుడు అతని దగ్గర

కెడుతున్నాను. పదిలక్షల రూపాయలతోబాటు ఆ టేప్ కూడా పట్టుకవస్తాను.'' గవుండర్ గబగబ బయటకి నడిచాడు.

కామేష్ హతాశుడయి కళ్లప్పగించి చూస్తూవుండిపోయాడు.

పావుగంట తర్వాత గవుండర్ ఆబిడ్స్‌లో ఎ. బి. రావ్ ఆఫీసులో వున్నాడు. రావ్ గవుండర్‌ని చూసి ముఖం చిట్లించాడు.

''హల్లో మిస్టర్ రావ్!'' పలకరించాడు గవుండర్.

అతని గొంతువిని రావ్ గుండె ఝల్లుమంది.

''నువ్వు... నువ్వు...?'' గొణిగాడతను.

''నేనే!'' గవుండర్ అన్నాడు రావ్ కెదురుగా కూచోని. ''సరోజని కిడ్నాప్ చేసిందీ, రాత్రి ఫోన్ చేసిందీ నేనే. నా హెచ్చరికల్ని తూచా తప్పకుండా పాటించాలని చెప్పాను. మీరేం చేశారు?''

రావ్ గుండెలు వేగంగా కొట్టుకున్నాయి, ''ఎంత ధైర్యం నీకు! నా ఆఫీసులోకి రావడానికి...నన్ను బెదిరించడానికి...నిన్ను పోలీసులకి పట్టిస్తాను!''

''పొరపాటు చెయ్యకండి! మేం చేసిన పొరపాటును మీరు చక్కగా ఉపయోగించుకొన్నారు. పోలీసుల్ని పిలిస్తే నేనిక్కడ పట్టుబడతాను, గానీ అక్కడ సరోజ-ఆమె గురించి ఆలోచించారా?''

''ఆమెకేం సంభవించినా మీరంతా చచ్చిపోతారు జాగ్రత్త!'' అర్చాడు రావ్, ''నేనేం చెప్పానో కామేష్ నీకు చెప్పలేదా?''

''చెప్పాడు. మా మాటల్ని టేప్ చేసి మీరనవసర గందరగోళం సృష్టించారు. ఆ టేప్ ఇచ్చేయండి!''

''కామేష్ దగ్గరవుంది.''

"ఒరిజినల్ మీ దగ్గర వుంది,"

"అది నీకు యిచ్చేదికాదు!"

"మరింకెవరికి యిచ్చేది? మాడమ్ చచ్చాక యెవరి కిచ్చినా ఏం ప్రయోజనం?"

"ఏమిటి నువ్వనేది?"

"ఆ టేప్ నాకిస్తే యీ కిడ్నాప్ గురించి మాడమ్‌కి తెలియదు. లేదా, మేం డబ్బుకోసం ఆమెని సంప్రతించ వలసివుంటుంది. దాని పరిణామం ఏమిటో మీకు తెలుసు."

"రాస్కెల్! బ్లాక్ మెయిల్ చేస్తున్నావా?

"లేకపోతే తెలివి మీ ఒక్కరి సొత్తనుకున్నారా? కమాన్, బిజినెస్ త్వరగా సెటిల్ చేయండి! డబ్బూ టేపూ నా చేతిలో పెట్టండి, క్విక్!"

రావ్ ముఖం కందిపోయింది. బోనులోపడ్డ సింహంలా అటూయిటూ చూశాడు. పదిలక్షలు!

"చూడు మిస్టర్! నాతో చెలగాటం నీకు మంచిది గాదు!" అన్నాడతను ఉద్రేకంగా. అయినా అతను చేయగలిందేమీ లేదు — డబ్బూ, టేపూ శత్రువుల పరం చెయ్యడంతప్ప!

టేపు ఇవ్వకపోతే ఈ వ్యవహారం మాడమ్‌కి తెలిసి పోతుంది. అప్పుడేం జరుగుతుందో అతనికి తెలుసు. మాడమ్‌కి మతిభ్రమించవచ్చు, లేదా మరణం సంభవించ వచ్చు! చివరకి ఓడిపోయాడు రావ్.

అయితే దుర్మార్గుల్ని దెబ్బతీయడానికి మరో మార్గం ఏదయినా వుందా?

"మిస్టర్ రావ్ ఒ త్తుటపడే మార్గాలు లేవు. నేను కోరింది ఇచ్చేయండి. అందరూ క్షేమంగా వుంటారు. మీరిచ్చేది మీ స్వంతడబ్బుగాదు. మాడమ్‌డబ్బు. ఆమె కూతుర్ని రక్షించడానికి ఇస్తున్నారు. మాడమ్ డబ్బు

మీద అధికారం చెలాయించి ఆమె వంశాన్ని నాశనం చేసే హక్కు మీకులేదు. గంటలోపల డబ్బుకావాలి.'' గవుండర్ అన్నాడు.

''గంటలోపల వీలుపడదు! వారం రోజులు ఆగాలి'' రావ్ అన్నాడు.

''మళ్ళీ పథకాలు ఏమీ ఆలోచించకండి! ఈక్షణంలో డబ్బుతీయండి — విషగడియలు దగ్గరపడుతున్నాయి.''

రావ్ కర్కశంగా చూశాడు, ''యీ సమయంలో బ్యాంకులన్నీ మూసివుంటాయి.''

''నాన్సెన్స్! మరెక్కడయినా ఏర్పాటు చెయ్యండి! డబ్బు ఇచ్చేవరకు ఇక్కడనుంచి కదలను. అలాగే టేపు విషయం మరువకండి!''

రావ్ కసిగా లోలోన తిట్టుకున్నాడు. ఆ తర్వాత ఫోన్ యెత్తి సేఠ్ చమన్‌లాల్‌తో మాటాడాడు. ప్రస్తుతం అంత డబ్బులేదని చమన్‌లాల్ చెప్పాడు. రావ్ నిస్పృహగా మరొక నెంబర్ తిప్పాడు. అవతలి నుంచి పలికిన నంబియార్, గంటక్రితం పన్నెండు లక్షలు విలువచేసే బ్యాంక్ హుండీలు విడిపించానని చెప్పాడు.

రావ్ విసుక్కుంటూ, ఆందోళనగా ఇంకా కొందరికి ఫోన్ చేశాడు. చివరకి ముగ్గురి దగ్గరనుంచి తృప్తికరమైన సమాధానాలు వచ్చాయి. ఆ ముగ్గురూ రావ్ కోరిన డబ్బు ఇచ్చేందుకు అంగీకారం తెల్పారు. ముగ్గురిలో ఇద్దరు చెరో మూడులక్షలు, ఒకరు నాలుగులక్షలు.

వెంటనే పంపించమని చెప్పి, రిసీవర్ పెట్టేసి నిట్టూర్చాడు రావ్.

''టేపు'' జ్ఞాపకం చేశాడు గవుండర్.

రావ్ పిడికిలి బిగించి బల్లమీద బలంగా గుద్ది

రిసీవర్ ఎత్తాడు. తన లాయర్‌కి ఫోన్ చేసి, ఉదయం యిచ్చిన చెక్కు తిరిగి పంపించమని చెప్పాడు.

11

రాత్రి ఎనిమిది దాటినా ఎలాంటి సమాచారమూ అందలేదు ఎ. బి. రావ్‌కి.

ఆఫీసుగదిలో అసహనంగా పచార్లు చేస్తున్నాడు. భయంకరమయిన అనుమానాలు ముసురుకుంటున్నాయి. తను ఎంతో తెలివిగా రిహార్సు చేసిన చెక్కు దుర్మార్గుడు పట్టుకుపోయాడు. అందుకతని కవమానంగా లేదుగానీ ఇన్ని గంటలు గడిచినా సరోజ ఎందుకు రాలేదో అర్థం గావడంలేదు. ఆమెకేం సంభవించింది.

ఈ ప్రశ్నకు సమాధానం మరో పదినిమిషాల తర్వాత లభించింది రావ్‌కి.

హఠాత్తుగా మోగుతోన్న ఫోన్‌ని వణుకుతోన్న చేత్తో ఎత్తాడు. అవతలి మాటలు విన్నాక గుండె ఆగినంత పనయింది. రిసీవర్‌ని విసిరికొట్టి బయటికి పరుగు తీశాడు. అతని శరీరం నిలువునా కంపించిపోతోంది.

పావుగంటలో విపరీతమయిన వేగంతో కారులో ఉస్మానియా హాస్పిటల్ చేరుకున్నాడు. అతని కోసం ఆవరణలోనే ఎదురు చూస్తోన్న పోలీసు అధికారి పలకరించి లోనికి తీసుకెళ్ళాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ డేవిడ్ రావ్‌ని రెండవ అంతస్తులోని ఒక గదిలోకి తీసుకెళ్ళాడు. గదిలో మరొక ఇన్‌స్పెక్టర్ శివనేశన్ వున్నాడు. బెడ్ పక్కన తెల్లటి దుస్తుల్లో నర్సు నిలబడి వుంది. ఆమెపక్కన డాక్టర్ వున్నాడు గంభీర వదనంతో.

బెడ్ మీద వెల్లకిలా పడుకుని వుంది సరోజ.

ఆమె కంఠంవరకు తెల్లటి దుప్పటి కప్పివుంది.

ఉఛ్వాస నిశ్వాసలతో ఆమె గుండెలు పైకీ కిందకీ వూగుతున్నాయి.

"ఏం జరిగింది డాక్టర్!" అన్నాడు రావ్.

"ఆమె సుమారు ఇరవై నాలుగు గంటలు స్పృహలో లేదు," చెప్పాడు డాక్టర్. "మిస్టర్ రావ్, కండిషన్ సీరియస్ గా ఏమీ లేదు. మరో రెండుగంటలలో స్పృహ రావచ్చు. నేను అన్నిరకాల పరీక్షలూ చేశాను. భయం లేదు! ఆమె స్పృహలోకొచ్చాక ట్రీట్ మెంట్."

"డామిట్!" కసిరాడు రావ్. "ఇన్ స్పెక్టర్, ఆమె ఎక్కడ దొరికింది?"

శివనేశన్ అదోలా చూశాడు రావ్ ని, "మిస్టర్ రావ్, ఈ వ్యవహారం నా కర్థం గావడం లేదు. ఆమెను ఎవరయినా కిడ్నాప్ చేశారా? నిజం చెప్పండి!"

"అవును! ముందు ప్రశ్నకి—"

"రిలాక్స్! రిలాక్స్!" శివనేశన్ అన్నాడు ప్రశాంతంగా.

శివనేశన్ చెప్పిన మాటల సారాంశం ఇది:

గతరాత్రి సుమారు రెండు గంటలకి ట్రాఫిక్ కంట్రోల్ రూంకి ఒకరిపోర్టు అందింది, కారు దొంగతనం గురించి. ఫియట్. క్రీం కలర్. నెంబర్—ఆ కారు రెండు గంటలనుండి కన్పించ లేదని ఒక నగలవ్యాపారి రిపోర్టు ఇచ్చాడు. అది ఒక బార్ ముందునుంచి మాయమయింది.

వెంటనే పోలీసులు గాలింపు ప్రారంభించారు. నేటి సాయంకాలం వరకు గాలింపు కొనసాగుతూ నేవుంది. ఈ సాయంత్రం పోలీసులు అన్ని చెక్ పోస్టులవద్దా కాపలా కాశారు.

విజయవాడ రోడ్డుమీద సుమారు ఏడుగంటలకి చెక్ పోస్ట్ దగ్గర పోలీసులు ఒక కారాపారు. అది ఫియట్— కావలసిన నెంబర్, రంగు— అన్నీ వున్నాయి.

ఆ కారులో నలుగురు పురుషులు వున్నారు. ఒక స్త్రీ వుంది—ఆమె వెనక సీట్లో కూచున్న ఒక యువకుడి ఒళ్ళో పడుకుని వుంది. పోలీసులు ప్రశ్నించారు. అనుమానంమీద నలుగురినీ అరెస్టు చేశారు. కారును స్వాధీనం చేసుకున్నారు.

స్పృహలేని స్థితిలో సరోజవుంది.
తక్షణం హాస్పిటల్ లో చేర్పించారు.
అంతావిని రావ్ అన్నాడు, "థాంక్స్ వెరీమచ్, ఇన్ స్పెక్టర్స్! మీరు చాలా సహాయం చేశారు!"

"ఇప్పుడు మీరు సహాయం చెయ్యాలి" శివనేశన్ అన్నాడు.
"తప్పకుండా!"
"ఈ వ్యవహారం ఏమిటో వివరించండి!"
రావ్ అంతా వివరించి చెప్పాడు.

ఇన్ స్పెక్టర్స్ శ్రద్ధగా విన్నారు. తాము పట్టుకున్నది కారు దొంగలనే కాదు, పెద్ద బ్లాక్ మెయిలర్స్ని తెలిసి మరింత ఆశ్చర్యపోయారు.

—: అయిపోయింది :—